PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК V | ТРАВЕНЬ — MAY, 1964 | ЧИСЛО 5

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК V
Ч. 5

ТРАВЕНЬ, 1964
Виходить раз у місяць

Видає
Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська, редакторка; Анна Токарик, голова Союзу; Ольга Войценко, Тоня Горохович, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

MAY, 1964
Monthly Publication

VOL. V
No. 5

Published by
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

На обкладинці — мама з дітьми — Орися Сушко, секретарка Союзу Українок Канади і урядниця в центральній канцелярії Союзу в Гемилтоні. (Дівоче прізвище Орися Степова). Діти — Ромко і Галя.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Лариса Мурович — Гуцульська пара 1
Вол. Русальський — Вітер з України 1
Переклав Є. Онацький — Мати й дитина 2
Лариса Мурович — В напрузі до мети 2
Ольга-Олекс. Дучимінська — Христос і поет 3
Оксана Бринь — Концерт Дарії Гординської Каранович 5
О. Войценко — Українська мати 7
І. Пуцентело — Віра Крамар 9
Р. Рахманний — Запитання на схилі гори 10
Maria Oryschuk — Journalism as a Force in Society 15
Agnes Kripps — Childhood Memories of Ukrainian Easter 17
Д. Міщенко — Сіверяне 19
Микола Погідний — Діти Божі 22
Громадська і родинна Хроніка 24
Річні звіти відділів 28

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ ім. О. Пчілки, Норт Бетлфорд, Саск — зі свята героїнь — збірку переслала пані В. Білик $11.00
З 50-літнього ювілею подружжя Т. й М. Грінченко, Волей, Б. К. — Збірку переслала пані Р. Демчук — 10.00
С. і И. Горуки з 25-літнього ювілею подружжя — Гемилтон, Онт. — переслав о. В. Федак — 10.00
Пані Анна Бабинець, Вінніпег, Ман. — в память родичів бл. п. Агафії й Василя Галасів — 10.00
Відділ ім. О. Басарабової, Гефорд, Саск. — зі свята героїнь — збірку переслала добр. Г. Зузак — 10.00
Пан В. Купченко від родини Орелецьких в Гирі Гил, Алта. — 10.00
Відділ ім. Л. Українки, Монтреал — переслала пані М. Степова — 5.00
Пані Н. Біла — Скарборо, Онт. 5.00
Пані А. Демитрак — Монтреал — 5.00
Пані В. Пуцинтело — Едмонтон — 5.00
Пані О. Гладун — Едмонтон — 5.00
Пані Параня Гладинюк — Ніягара Фалс, Онт. — 3.00
Пані Р. Кіндрачук — Саскатун, Саск. — 3.00
Пані Олександра Данилюк — Гаєс, Саск. — 3.00
Пані Анна Кокор — Ніягара Фалс, Онт. — 3.00
Пані Марія Зазулик — Сарнія, Онт. — 3.00

По $1.50 пані: Ева Лах — Монтреал, Кве., К. Душна — Торонто, Онт., С. Давидюк і М. Березюк — Айтуна, Саск., М. Добровольська — Торонто, Онт., С. Поліщук — Вінярд, Саск., Галя Семенів — Саскатун, Саск., Анна Олійник — Реджайна, Саск.

По $1.00 пані: Марія Олійник — Гаєс, Саск., К. Ханасик — Мирнам, Алта., пані Чубоха — Венкувер, Б. К., А. Кирилюк — Гелок, Міннесота, К. Грабовська — Торонто, Онт.

По 50 центів: Пані Анна Лазарович — Саскатун, Саск.

M. Gingera LL.B.
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК і НОТАР
633 Portage Ave., Winnipeg 2
Tel. SP 2 - 0335

RELAX MRS. HOUSEWIFE!
Enjoy a visit in our coffee shop while shopping. No need to bake this weekend, just phone or stop in. We'll have a wonderful array of cakes, cookies, pies and pastries.
HARRY'S BAKERY
Phone: 2 - 2343 Kamsack, Sask.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК V | ТРАВЕНЬ, 1964 | Ч. 5

Вол. Русальський

ВІТЕР З УКРАЇНИ

Печальній матері моїй

Прийшла і відійшла — весна моя.

Десь за горами, за тисячними верствами є земля, де відцвів мій перший квітень...

Я довго-довго ніс на раменах струджених своїх сонце і тепло його в душі моїй...

Крізь вітри і бурі я йшов...

Я спотикався, спотикався і падав, але йшов по рідній землі. Золотий меч, в Дніпро-ріці освячений, я ніс із собою, бо то був меч моїх хоробрих предків.

Крізь вітри і бурі я йшов...

Та бурі зломили мене, а вітри цілунком лягли до зранених ніг моїх... І тоді я зріднився з вітрами, і пішов у далекий світ — оманних обітованих земель...

Хай простить мені моя печальна мати за цю незгоєну біль розлуки, але я пішов від рідних осель...

Пішов...

Тоді наді мною гуляли осінні вітри; гарячим палом бились у моє тіло — п'янкі і солодкі — українські вітри...

А тепер... Любов прийшла — і відійшла. Магістраль життя мого загубилась і зникла на тисячних верствах... І залишився я один — один, як зранений птах у битві звитяжній, у чистому полі, далеко від рідного гнізда... Але я завжди бережу в душі моїй тепло огнесяйного сонця. А меч ховаю під голову: я ще зберіг його в бою...

Тоді я говорив з вітрами моїх рідних степів, і вони розносили по світу, по землі моїй сум і страждання душі моєї...

Вітре з України! Прилинь-прилинь...

Я часто вихожу на дорогу, що веде у мій край Дніпровий, і чекаю твого приходу... Ти приносиш з собою запах землі моєї, пісню коханої дівчини, сум немічний моєї матері... І краплинами сліз її горя ти зрошуєш моє посивіле волосся...

Це тяжко, — о, як тяжко, вітре мій з рідних земель, але я чекаю, завжди чекаю тебе на чужині...

Ось чую: він лине — він:

Вітер з України...

Лариса Мурович

ГУЦУЛЬСЬКА ПАРА

Чи пам'ятає хтонебудь з вас,
Як до Канади, у давній час,
Гуцульська пара прийшла шукати
Куска землі — під основу хати?

В багрових гачах той чоловік,
Який у горах був жити звик,
Тоді до серця тулив трембіту,
Карпат піснями ущерть налиту.

Бесагу писану за плечем,
Що пахла м'ятою й чебрецем,
Несла дружина його — Марічка,
В сорочці вишитій, наче чічка.

Прерійні простори — рівнина!
Та де ж гора тут, хоч би одна?
Ген-ген далеко, на краю пущі,
Верхів'я любі — в ялинок гущі.

Дійшли до цілі... Марічка й він,
Зі стятих ними там деревин,
У гір підніжжі поклали хату,
Маленьку, рублену й небагату.

Бесага красна з ясним лицем,
Що пахла м'ятою й чебрецем,
Як символ вірности, ще й Причастя,
На дверях висіла — їм на щастя.

При сяйві зір, у вечірній час,
Гуцул струнký трембітав не раз
Молитву-тугу в небес вершини —
За волю рідної Батьківщини!

В день ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Центральна Управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя"

шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Анна Токарик — голова **Орися Сушко** — секретарка

МАТИ Й ДИТИНА

Індуський славний поет Рабіндранат Тагор підслухав розмову між дитиною й матір'ю.

— Мамо, — запитала дитина, — звідки я прийшла? Де ти мене знайшла?

А мати, тулячи міцно дитину до своїх грудей і то сміючись, то плачучи від зворушення, відповіла:

— Моє дорогеньке! Народилася ти в моєму серці, як моє бажання. Я бачила тебе в ляльках мого дитинства і що-ранку, коли робила свого бога з глини, а потім ламала його, я думала про тебе. Ти стояла в моїх думках поряд із хатніми богами, і коли я їм молилася, я й тебе обожувала.

— Ти жила в усьому моєму житті, в усіх моїх бажаннях і в моїй любові — ти жила! Тебе було виплекано споконвіку в лоні несмертельного духа, що панує в нашій хаті.

— За мого дівоцтва, коли розпустилися пелюстки мого серця, ти заповнювала його своїми пахощами. Твоя ніжна істота буяла в моїх молодих грудях, як сяйво ранішнього сонця.

— Моє дорогеньке! Тебе дало мені небо, коли народжувалося світло, і на його хвилях, повних життя, ти приплила до мого серця.

— І тепер, коли я дивлюся на тебе, мене охоплює подив перед великою таємницею — чому ти, що належиш усьому світові, зробилася власне моєю дитиною...

— І тому, побоюючись згубити тебе, я тулю тебе міцно до мого серця — ти ж мій скарб найдорожчий!

Переповів Є. Онацький.

Лариса Мурович

В НАПРУЗІ ДО МЕТИ

Не треба безнадії слова,
Що стогне навмання, —
Не личить шата жалобова
В час бойового дня!

Та хтось зібрався у дорогу,
Яка вгорі стрімка,
Забути мусить про тривогу,
І ваготу клунка.

Хоча каміння під ногами,
Ще й терну колючки,
Змагаючися із вітрами,
Ідуть мандрівники.

Прямують вперто до верхів'я,
Де променіє шпиль,
А в кроках їх відчула спів я,
В крешенді всіх зусиль.

Словами пісні кличе й діє
Жага — перемогти, —
Так наша сила молодіє
В напрузі — до Мети!

Ольга-Олександра Дучимінська

Христос і поет

Легенда

Над Єрусалимом зійшло ясне сонце.

Була неділя. Та не була це буденна неділя по сабаші. По місті розійшлася дивна вістка, що Ісус Назарянин, який себе проголошував царем якогось безмежного царства і за своє бунтарство потерпів належну кару смерти на хресті — воскрес! Родина і прихильники зложили тіло Його в гробі, обвили плащаницею, жовніри сторожили гробу, та в невідомий спосіб гріб остав пустим, Христос вийшов, воскрес!

В природі діялися невидимі явища: з одних квітів уносилися пахощі ніби дими з пахучих кадильниць, синенькі дзвоники дзвонили тихенькими, ніжними звуками: Христос воскрес! В співах пташок чути було пісню радости і ликування.

По місті загула вістка, що вірні бачили Його, як йшов в ясності, зі світлим обличчям, з серцем промінним любовю. І хто наблизився до Нього, на того сходила невисловлена сила і благодать та незмірне щастя вливалось ясністю в серці й душі. Юрба ходила по місті, обговорювала нічим неоправдану подію і до гробу, де спочивав Ісус — ішли перші прочани.

Вірні плакали з радости й обнімали один одного, цілувалися возвіщаючи:

— Христос Воскрес!

— Направду, воїстину воскрес! — гомоніли радісні відповіді. Всі йшли, бігли шукати того, який воскрес, як проповідували пророки, як сам обіцяв — воскрес і усім має принести великі дари. Не розуміли, що це мають бути великі дари духа, а думали про дочасні добра.

— — — — —

Самітний поет — вийшов подивитися на ранній світ, послухати співу пташок, подивитися на благоуханні квіти. Вийшов, щоб нанизати шнурок перлин — роси і потому малювати їх красками, вийшов вслухатися в музику природи і потому людям їхніми мовами складати пісні — зібрати золотих струн соняшного проміння, щоб на них грати найкращі симфонії.

По дорозі поштовхувала його юрба задуманого і заслуханого в гамори світів. До нього долетів людський голос: ,

— Христос Воскрес!

— Воїстину!

...А филя народу плила по місті в ріжних напрямках, шукаючи воскреслого Назорея.

Цей Назорей цікавив поета тим, що за свою віру і свою правду — дав себе прибити на хресті і умираючи, проголошував любов до ворогів.

Поет ішов з юрбою і молився величавій святости.

Він відчував, що йде назустріч Воскресшого, назустріч новому життю!

Душа його бажала цілим своїм єством побачити Воскресшого, почути Його... Почула потребу обнови, потребу очистити себе від подиху юрби, від буденности...

Бажала цілющої купелі...

Нових доріг бажалося...

Велика туга вела його вперед, туга за чимсь неосягненним, незнаним...

І він линув Йому назустріч...

— Назореєць мусів бути поет! — думав. — Дати себе розпняти на хресті за царство, якого нема ніде в світі, умирати в болях з усміхом на устах, змочених жовчію, молитись за ворогів, проголошувати любов до всього людства... Це може лиш божевільний поет, або поет — Бог! Всі поети криють в собі неперебрані скарби царства — укриті перед очима звичайних смертників... бо вони не розуміють його! А цей проголосив про скарби духа, а вони Його небесне царство взяли за звичайне земне... І розпняли Його!.. А тепер юрба шукає Його — гонена цікавістю.

І в душі поета жевріло бажання побачити Воскресшого. Вже вийшов за мури міста і остав сам у своїй мандрівці.

Перед ним щось заясніло.

Ясність зближалася, а в ній стояв Воскресший. З серця падали промені любові, з пятьох ран зливалося безмежне щастя і падало в душу поета.

Йшов назустріч з дрижанням любови і бажання.

— Куди йдеш? За чим тужиш? — спитав його солодкий голос.

— Не знаю... — шептав поет, похиливши голову.

— До мене йдеш, за мною тужиш, мене шукаєш?!

Поет, опянілий від щастя, яке виповнило нутро його, схилився до стіп Воскресшого.

Христос підніс його своїми святими руками і пригорнув до серця, палаючого любовю.

— Ти один воїстину затужив і шукав за мною. Товпа кружляє в мурах міста, шукає мене, а ти один вмів знайти. За це я віллю в твоє серце всі благодаті, які є в мене. Всі ласки, вся творчість буде вічно перебувати в твоїм єстві! Любов'ю своєю обіймеш всіх і вся, творити будеш казочні замки і будівлі, в яких знайдуть захист твої потомки. Дарую тобі безмежне царство духа, в якім спічнеш, утікаючи від гамірного світу. Будеш говорити в хвилинах досуг з квітами і метеликами, а свою тугу, біль розкажеш тільки природі і там знайдеш зрозуміння і полегшу...

...тобі назустріч буде сміятися сонце!

...місяць тобі скаже це, на що ще в людській мові слів немає...

...зорі освітять тобі твої дороги і стремління.

...в природі знайдеш рідню душі своїй.

...дарую тобі велику благодать — тобі і потомкам твоїм.

...але з усіми скарбами і добрами мусиш прийняти на себе і хрест мій і мої терпіння... Ціле життя будеш його двигати на раменах своїх, юрба буде розпинати тебе, а ти будеш страждати і відкуплювати людство, як я. І будеш любити, як і я, і будеш людям прикрашувати життя квітами... Приймеш заразом всі наруги світа, всі обиди, всі його поличники... і юрба буде над тобою насміватися, як і наді мною.

— О, Ісусе! — шептав поет ледви чутно, а з лиця падали ясні промені щастя.

— — — — —

Віки кануть в безвість вічности... Потомки поета живуть в царстві дарованім колись Христом їх предкові. І щороку, коли світ обходить урочисте свято воскресення Христа — Воскресший входить в їх душі і кріпить свій заповіт... бо тільки їх настановив Він своїми заступниками на землі.

КОМУНІКАТ

Подаємо до відома Ш. Громадянства, що Сесія для справ української культури відбулася в днях 28 і 29 березня, ц. р. в Торонті згідно з наміченим пляном і програмою.

На сесії виголошено 9 доповідів (всі доповідачі явилися на сесію особисто), і над ними була переведена дискусія.

Висновки сесії будуть вжиті за основу до проєкту Української Виховної Системи в діяспорі, який буде предметом нарад плянованого Світового Конгресу Вільних Українців.

Загальні висновки сесії будуть окремо опубліковані в пресі. Доповіді будуть теж поміщені в пресі і згодом видані окремими відбитками.

Охочих допомогти цьому виданню просимо надсилати датки на адресу: (із зазначенням знаком „УВС").

UKRAINIAN TEACHERS' ASS'N OF CANADA
2199 Bloor St. W. —— Toronto 3, Ont.

З. Зелений, голова. **Ц. Паліїв, секретар.**

В днях світлого
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Східну Канаду
шле найсердечніші Великодні побажання
членкам Союзу Українок, їх родинам, читачам „Променя і всьому українському надові —
Христос Воскрес!
Таїсія Бевш, голова **Стефанія Олійник,** секретарка

ВІДКРИТТЯ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕҐУ

Урочисте відкриття Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, на площі Манітобського університету відбудеться в суботу і неділю 4 і 5-го липня 1964 р.

ПОРЯДОК ПРОГРАМИ:

П'ятниця, 3 липня, 7-ма година вечером — реєстрація і оглядини будинків.

Субота, 4 липня, 9-та година рано: продовження реєстрації; 10:30 — організаційні збори Т-ва Абсольвентів Колеґії; 1:30 пополудні — Молебень і посвячення будинків. Привіти урядових та університетських чинників і від Українських наукових і громадських установ. Чайне прийняття для учасників.

Неділя, 5-го липня, 9:00 рано — Архиєрейська Служба Божа в каплиці Колеґії. У 12-тій годині — спільний обід в їдальні Колеґії. Продовження програми по обіді в залях колеґії в годині 2-гій.

На це урочисте відкриття, дирекція Колеґії запрошує до участи широкі круги українського громадянства.

Ольга Войценко

Українська мати – в чому сила твоя?

Роля матері в родині й в суспільстві велика. Хоч на цю тему написано багато книжок, брошур, статтей, то все таки багато моментів із життя жінок-матерей не висвітлено повністю й вони чекають своїх біографів. Це зокрема важливе, коли йде про країни нового поселення, де роля матері-піонерки була часто-густо вирішальною так для родини, як і для цілих спільнот.

Не висвітлена та роля зокрема в українській дійсності в Канаді й Америці, хіба в літературі. В цьому можна вказати на такі твори, як Киріякові „Сини Земл.". Але власне, тому, що це література, в змалюванні постаті матері, письменник має можливість йти в країну фантазій. Нам йде одначе про реалістичні сильветки українських матерей-піонерок на цьому континенті, що відіграли важливу ролю у формуванні духовости молодих поколінь, бо час йде, а вони незамітно відходять з поля уваги. І тому одним з найближчих завдань літописців українського життя в Канаді — зібрати якнайбільше конкретних матеріялів про ролю матерей-піонерок у цій країні та зберегти їхні заслуги для майбутності. Власне з цих причин, авторка цих рядків хотіла б подати життєпис і заслуги однієї з визначних жінок-матерів у Канаді — пані Йосипи Чепесюк з Форт Вілліям, Онтеріо.

Історія життя цієї жінки майже романтична. Її наречений, Василь Чепесюк, виїхав в 1902 р. до Канади з села Турильче, Борщівського повіту. В новій країні, серед нових умовин, він відчув усією душею розлуку з найближчою йому людиною. Ця туга й любов спонукала його вернутися до рідного села й в 1904 р. одружитися з Йосипою Цюпій із сусідніх Вербівців, того самого повіту.

Важкі економічні й політичні умовини були вирішальними для їхнього переселення до Канади в 1906 р. Молоде подружжя з дитиною осілось напостійно в Форт Вілліямі, Онтеріо.

Хоч минуло поверх півстоліття від того часу, пані Чепесюк ще сьогодні згадує ті перші роки в Канаді, які так сильно закарбувалися в її пам'яті.

— Одинокі праці, доступні нашим чоловікам у тих часах — згадує вона — були при вантаженні вугілля, при будуванні доріг, у ливарневих заводах (де виробляли залізні шини), при конструкції елеваторів та інших будинків, бо місто тоді щойно розбудовувалося. Не зважаючи на ці тяжкі праці, платня була дуже

Пані Йосипа Чепесюк

низька. Пересічний заробіток робітника був $2.50 за десять годин праці денно (цебто .25ц на годину). Отже, щоб вижити з родиною й ще дещо заощадити, треба було доповнювати родинний прибуток різними способами. В тих часах було багато самітників, а помешкань було мало, отже народ собі радив, як міг. Звичайно одружені приймали самітників на станцію. І так ми робили. На початку ми мали 13 „бортівників" на станції, а пізніше було їх до 18. Вони платили нам по $2.00 на місяць. За цю оплату треба було їм варити обіди (поживу вони самі купували, звичайно на гурт), прати білизну й давати нічліг. А тому, що в тих часах всі були бідні, люди не були вибагливі, тиснулися, як могли й були раді, що мають дах над головою.

— Рятували наших поселенців у тих часах — дальше згадує пані Чепесюк — великі городи, що їх всі обробляли й тим забезпечували себе всякою огородиною, як літом, так і зимою. Майже всі держали дійні корови, дріб і навіть безроги, що забезпечувало їм мясо на зиму. Вас буде певно цікавити чим ми годували наших домашних звірят: От заїде тягаровий поїзд і перевантажать з нього все збіжжя в елеватори. Вагони днями стоять порожні й відкриті; тоді ми беремо мішечки й мітелки в руки й гайда змітати залишки зерна з вагонових долівок. Цього зерна вистачало нам вигодувати наш дріб. А для корів паші було подостатком довкруги. Ми косили трави й сушили сіно. Вся ця робота домашнього господарства спадала на

Світлина родини Чепесюків з 1909 року. Зліва направо: Василь Чепесюк, син Михайло, доня Анна (тепер Стасів), Йосипа Чепесюк, син Петро, Василь Цюпій, брат Йосипи.

плечі жінок, бо чоловіки були зайняті при виснажливих роботах поза домом.

Не було в тих часах жадних розваг і народ мусів собі давати раду із цим. Зразу навіть не доходили часописи, не було книжок і через це багато з наших людей, особливо самітники, розважали себе напитками й картами. Пізніше почали доходити часописи „Канадійський Фармер", „Ранок", а відтак „Український Голос".

Пані Чепесюк згадує, що від появи „Українського Голосу" вони почали його читати й стали постійними передплатниками до сьогоднішнього часу. При цім вона сказала: „До появи „Українського Голосу" нас називали русинами. А під впливом цього часопису, ми стали українцями."

Про початки організованого життя в Форт Вілліямі пані Чепесюк висловилася так:

— Перші організації були „Просвіта" в Вест Форті й „Просвіта" у Форт Вілліямі. Перший голова у Вест Форті був Гриць Ємчук, а провідними особами були Василь Брилинський й Іван Гуменюк. Перший учитель „Рідної Школи" був Михайло Костельник, що рівночасно був дяком у Українській Греко-Католицькій Церкві. Другий учитель був Василь Парчевський.

При розбудові церковно-організаційного життя люди мали можливість сходитися. Почала розбудовуватися бібліотека при „Просвіті" й це дало можливість людям більше читати. Василь Чепесюк (чоловік) був між першими громадянами-ініціяторами „Рідної Школи", до якої пізніше учащали його власні діти. Також Василь Чепесюк, разом з Василем Крижановським і Грицем Бернацьким були перші, що заставили свої посілості, коли почалася будова першої Укр. Греко-Католицької Церкви в Форт Вілліямі. (Пізніше родина Чепесюків включилася в члени Укр. Православної Церкви).

**
*

Роки плили, життя змінювалося, хоч родина Чепесюків не кидала надії на поворот до Рідного Краю й при нагоді, за перші ощаджені гроші, вони купили поле в рідним селі. Тимчасом родина збільшувалася. Діти почали ходити до школи. Приглядаючись до дійсності, яку вони бачили довкола себе, Чепесюки скоро зрозуміли, що теперішні часи потребують людей вишколених, професіоналістів. Вони рішились тоді за всяку ціну дати можливість своїм дітям осягнути вищу освіту. На це вони звернули всю свою увагу й всі свої зусилля. Пляни на поворот до краю треба було відкласти, а то й зовсім занехати.

Не зважаючи на несподівану родинну трагедію — смерть чоловіка-батька через нещасливий випадок при праці — задуми Чепесюків щодо виховання й вишколення своїх шестеро дітей все одно були досягнені.

А це власне заслуга передусім нашої матері-піонерки, яка вміла покерувати долею своїх дітей.

Найстарша донька Анна (замужня Стасів) скінчила учительський семінар, учителюючи зразу в Саскачевані, а пізніше ближче дому. Два сини, Петро й Михайло, закінчили студії в ділянці аґрономії в Онтерійській Колеґії Аґрикультури в Ґвелф, Онт. Донька Марія закінчила курс мед-сестри в МеКеллер Шпиталі в Форт Вілліямі, будучи першою українкою норсою-ґрадуанткою в цьому місті. Пізніше, доповнивши свої студії в університеті в Торонто, вона одержала посаду керівниці при Департаменті Публичного Здоров'я. Два молодші сини, Мартин і Мирослав, закінчили медичні факультети й стали лікарями. Крім цього треба згадати, що всі чотири сини Чепесюків відбули військову службу й мали старшинські ранґи. Два з них служили при війську за морем в останній війні.

Так коротко представляється життя й осяги родини Чепесюків, а центральною постаттю її була Йосипа Чепесюк, працьовита, рішуча, добра й вирозуміла для всіх мати.

**
*

Недавно тому я вперше особисто стрінула пані Чепесюк в домі її доньки Анни, замужньої за адвокатом В. Стасевим, при яких вона тепер постійно живе. Після довгих років тяжкої

ВІРА КРАМАР

Віра Крамар, маючи природне обдарування до науки, після успішного закінчення Вікторія Композит Гайскул в Едмонтоні, одержала стипендію від „Алберта Готел Асосієйшен", що вможливило їй вступ до Албертійського університету на факультет Артс енд Саєнс, який вона успішно закінчила в 1959 році з відзначенням ступенем БСс і спеціяльною нагородою пильности.

Щоб мати необхідні засоби для продовження освіти, вона працювала в медичній провінційній лябораторії в Едмонтоні і в хемічній лябораторії в Оттаві, звідки поїхала на вищі студії до Массачутського технологічного інституту в Бостоні, Масс., ЗДА, де дістала свій докторат.

В середній школі належала до дівочого спортового Т-ва „Арчері Клаб", де була чемпіонкою 2 роки.

Віра також закінчила 10-ту клясу гри на піяно, на що має свідоцтво Торонтонської Королівської Консерваторії. В Едмонтоні вона брала участь в концертах.

Віра була членкою МУНО і ходила 3 роки до Рідної Школи УНО в Едмонтоні, де крім того в школі навчилась гарно писати писанки, ви-

Молоде подруже — др. Віра (Крамар) і др. Лій Беннет Джонс.

праці, родинних трагедій (смерть чоловіка, смерть сина, смерть внука), стрінути цю літню жінку зрівноваженою з надзвичайним духовим спокоєм було справді дуже мило. При зустрічі з нею відчуваєте маєстатичність, повагу, й життєву мудрість. Її не зломило тверде життя, а навпаки загартувало й призвичаїло реаґувати з філософічним спокоєм на всі несподіванки й удари.

Хоч вже в поважному віці, пані Чепесюк постійно творчо-занята. Показувала мені чудові вишивки й мережива, над якими вона ще постійно працює, звичайно днями, коли денне світло уможливює таку прецизну роботу. За те вечорами вона багато читає. Передплачує часописи й журнали й пильно стежить за різними подіями життя й є в курсі справ. Моя візита була коротка, але я виходила з цієї зустрічі прекрасно настроєна й підбадьорена. Я відчула у своїй душі гордість, що український народ має такі сильні індивідуальності. Вони запевнюють йому живучість й світлу майбутність, де б він не жив. І немає сумніву, що печать духа цієї матері-піонерки залишиться назавжди не тільки на першій ґенерації синів і дочок, але буде дороговказом для дальших молодших поколінь.

шивати й танцювати українські національні танки. Вона гарно говорить і пише українською мовою.

Віра співала в церковному хорі і належала до Молодого Братства при українському грекоправославному Катедральному Соборі св. Івана в Едмонтоні.

Після закінчення студій Віра залишилась і далі в Бостоні для праці в позиції „пост-докторату" в технологічному інституті.

Віра є дочкою Анни і покійного Осипа Крамарів.

В особистому житті Віри сталася знаменна подія — вона одружилася з д-ром хемії Лій Беннет Джовнз. В теперішній час молоде подружжя мешкає в Паседіна, Каліфорнія, ЗДА, де вони обидвоє викладатимуть в Технологічному Інституті.

Сердечно бажаємо молодому подружжю щасливого родинного життя і великих успіхів в їхній спільній науковій праці.

Також сердечно бажаємо, щоб пані д-р Віра Джовнс в своєму громадському й родинному життю — цілковито зберегла своє рідне предківське українство і його діямант — українську мову передала з материнською любов'ю — своїм дітям.

Іванна Пуцентело, Едмонтон.

Оксана Бринь

Концерт Дарії Гординської-Каранович у Твін Сіті, Міннесота

Дарія Гординська-Каранович

Дарія Гординська-Каранович, талановита піаністка з непересічними виконавчими можливостями, об'їздить місцевості українських поселень з концертом, присвяченим творчості композитора Василя Барвінського. В неділю 5 квітня 1964 р. під опікою хору „Дніпро" (дир. — М. Бринь, голова інж. І. Янович) цей концерт відбувся в Міннеаполісі.

Нам доводилось слухати Дарію Каранович в протягу останніх сімох років тричі і з приємністю стверджуємо, що техніка її виконання доходить все нових творчих вершин.

Талант Дарії Каранович виявився давно. Ще 1930 р. р., по закінченні концертового курсу Василя Барвінського, Музичний Інститут ім. М. Лисенка у Львові вислав її до Варшави на „турнір молодих піаністів". На основі її виступу, Інститутові було признано право прилюдности, коли перед тим ця інституція вважалася приватною. З того часу Д. Каранович невпинно творчо працює, постійно себе удосконалюючи. Концертувала вона ще вдома, і на Чехословаччині, і в Австрії та Німеччині, а також в Америці і Канаді. Піаністка постійно провадить також педагогічну роботу. Крім приватних лекцій, пані Каранович викладала у Віденській Консерваторії, а тут, в Америці викладає клясу фортепіяно в Українському Музичному Інституті та є заступником директора УМІ та керівником УМІ на стейті Ню Джерзі.

Вечір почався коротким оглядом творчости Василя Барвінського (за статтею д-ра З. Лиська в „Листах до приятелів" кн. 9. 10, 1963), що його прочитала молоденька хористка „Дніпра", студентка музичного відділу при Університеті Міннесота, Уляна Тисовська.

Програма концерту була надзвичайно вдало побудована: кожний новий твір викликав нову увагу, в перерві жваве обговорення серед присутніх і заслужену нагороду — рясні оплески та від хору „Дніпро" — квіти піяністці.

Твори, від спокійніших, майже елегійних, поступово переходили у динамічно насичені, доводили слухача майже до екзальтованого піднесення, і знову діяли заспокоюючe; то вражали своєю сумовитістю, то безжурністю, то ніжністю, то жартівливістю, то знову переходили до ностальгічного неспокою-смутку, і врешті розв'язувалися мажорною певністю перемоги радости над смутком.

Перша частина концерту складалася з п'яти прелюдій. Прелюдія Е-моль, сказали б ми, твір абстрактний, дуже вдало вибраний піяністкою на початок як інтродукція. Прелюдія Фіс-дур, яку композитор окреслив „Аллеґретто пасторале" саме таким твором і є, і дуже легко та з піднесенням сприйнявся слухачами. Прелюдія Ґ-моль — ніби перепочинок слухачеві та підготовка до сприймання наступних точок — прелюдії Б-моль та спеціяльно Ц-моль („Патетичної"), що своїм змістом захопила публіку.

Друга частина концерту складалася із шости мініятюр, наскрізь просякнутих своїм, рідним, національним.

У „Заколисній пісні" прозвучала материнська ніжність до дитини відгомоном народних колискових; „Український танок" захопив своєю безжурною бадьорістю, ритмом і лаконічністю вислову музичної думки. „Гумореска", своєю технікою не поступиться перед зразками інших, загально знаних композиторів, теж у програмі дуже вдало знайшла собі місце між „Ліоницькою піснею" і „Думкою", що такі особливі, його власні, композиторові, і в той же час такі глибоко народні — від них аж віє Україною.

Марш (тема „Гей, там на горі"), що його не раз виконувано у Відні оркестрою, прозвучав бадьоро і переконливо та вражав творчою мінливістю думки композитора.

„Українська Сюїта", написана композитором вже у вповні зрілому віці, навряд чи може

бути краще виконана за піяністку Каранович.

У свій час, коли піяністка вчилася у В. Барвінського і творчо з ним співпрацювала, композитор поділився з нею задумом цієї сюїти. Хотілося йому відтворити Україну, її зміст, її настрої. Твір накреслено було так:

1) поневолена Україна — смуток; 2) радість і жарт — властивості, притаманні українцям; 3) закоханість — почуття загальнолюдське, ліричність української дівчини — специфічне; 4) наростання сили, що готова до боротьби, переплетена фрагментами лірики; закінчення — бадьорість, перемога, завершення сподівань.

І справді, тугою власного серця передав поневолення України композитор прелюдією (тема „Та нема гірш нікому"). Безжурною бравурністю і здоровим гумором прозвучало Скерцо (основна тема „Ой, ішов я вулицею раз"). Від пісні (тема „Ой, не світи місяченьку") повіяло ніжним смутком і невизначеними сподіваннями молодої дівчини, охопленої першим коханням.

Варіяції і Фуга — легкі до сприймання, як і решта композицій, але надзвичайно трудні для виконання, відтворили повністю глибину таланту композитора і не меншу глибину і техніку виконавця. Тема „Засвитали козаченьки" в частині „Варіяції і фуга" прозвучала контрастом до попередньої пісні, захопила слухача своєю барвистістю, різноманітністю. Ця частина чи не найвдячніша для піяніста, бо у порівняно короткому часі дає можливість піяністові виявити свою віртуозність у техніці і передачі думки композитора. Не дивно, що публіка нагородила піяністку овоціями та вимагала наддатків.

На закінчення концерту піяністка вибрала „Листок з альбому", мініятюру, в якій опукло видно індивідуальність композитора, його глибоку ліричність.

Композитор Василь Барвінський може в спокою спочивати тілом у рідній землі, бо у вільному світі дух його, його творчий талант знайшов достойне відтворення в особі його колишньої учениці Дарії Гординської-Каранович, яка глибоко розуміє його твори і своїми умілими пальцями легко доносить творчу думку композитора, викликаючи глибоку естетичну насолоду і вдячність у слухача.

Твори В. Барвінського здебільшого в рукописах. Коли б можна було їх видати та відтворити їх на платівці — це була б достойна шана українського громадянства своєму визначному мистцеві-композиторові та безперечно великий вклад у скарбницю музичної літератури для ознайомлення не-української спільноти з українською музикою.

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В 150-РІЧНИЦЮ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА Г. ШЕВЧЕНКА

Українська Молоде!

В цьому році весь український нарід врочисто відмічує 150-річчя з дня народження свого найбільшого поета і національного мислителя — Тараса Г. Шевченка.

Українська спільнота в З'єднинених Державах Америки в особливіший, ніж будь коли досі спосіб, вшановуватиме пам'ять Великого Кобзаря України — борця за національні інтереси українського народу та вселюдські ідеали свободи, рівности і справедливости. Завершенням цих святкувань буде відслонення пам'ятника Тарасові Г. Шевченкові в столиці держави — Вашингтоні, дня 27-го червня 1964 року.

З приводу цих великих історичних святкувань, Крайові Проводи Українських Молодечих Організацій в З'єдинених Державах Америки звертаються з наступним закликом до всієї української молоді:

1. Ці великі Ювілейні Святкування використати для поглиблення невмерущих ідей нашої нації, сформованих Т. Шевченком у слові і поставлених на сторожі її існування, боротьби і творчости.

2. Основно пізнати поетичну спадщину Т. Г. Шевченка та зачерпнути з неї творчого духа, що не дає „спати ходячому, серцем завмірати", а „жити, серцем жити і людей любити". Пізнати правду, захопитись славними ділами наших предків, боротись, як це робив Шевченко, прямуючи до ідеалу української нації.

3. Включатися разом з усією українською спільнотою в ЗДА в ювілейні святкування а особливо своєю чисельною участю, поставою і виступом у Вашингтоні заманіфестувати перед українським громадянством і чужими глядачами свою силу і зорганізованість.

4. Всіх членів молодечих організацій взиваємо не лише приготовитися належно до цього небуденного свята, але і доложити всіх старань, щоб вдізначити ці знаменні роковини — зокрема посиленою діяльністю.

Хай краще вивчення української мови і творчости Т. Г. Шевченка, відповідне інформування про нього й Україну американського довкілля, гордість із свого походження будуть дарами, що їх принесе українська молодь в 150-річчя уродин Великого Поета.

Конференція Центральних Молодечих Організацій в ЗДА. Ліга Української Молоді Північної Америки, Молоді Українські Націоналісти, Об'єднання Демократичної Молоді, Організація Української Молоді „Пласт", Спілка Української Молоді Америки, Союз Українсько-Американських Спортових Товариств, Союз Українських Студентських Товариств Америки, Об'єднання Українських Академічних Товариств „Зарево", Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Міховського.

Чи ви вже вислали вашу передплату за журнал на біжучий рік? Провірте, бо цей журнал виходить лише завдяки тим особам, що його передплачують

Роман Рахманний

Запитання на схилі гори

Зам. редакції: Цю статтю автора Романа Рахманнова, що була поміщена в журналі „Сучасність" в ч. 2. 1964 р. ми дозволили собі надрукувати в журналі „Промінь" з уваги на її актуальну і дуже цікаву тематику та її оригінальний стиль.

В ній автор так живо заторкує питання українського життя в Канаді і взагалі поза межами України, кидає такий сильний і блискучий визов освіченій верстві української молоді, так глибоко проглянув в життя і зазирнув у душу молодого українського покоління та остаточно вказав у тім ході життя на своєрідне в нім місце української жінки. Автор нікому не накидує своєї думки, не докоряє, тільки давши образ дійсности — ставить дилему — бути чи не бути?

Поручуємо прочитати цю статтю на сходинах товариства, на освітнім вечорі, на сходинах молоді і хай молодь наша озветься на це слово та скаже авторові, чи справді вона таки нічого не читає?

На схилі гори зустрів мене запитанням знайомий молодий студент.

— Як публіцист, ознайомлений з тутешнім суспільством, дайте мені відповідь на запитання, яке мене турбує віддавна.

— Яке запитання?

— Скажіть мені, чому я, канадець українського роду, повинен зберігати українську традиції та, як це в нас часто закликають, всіляко допомагати українському народові? Якщо маєте реалістичну відповідь, то порадьте ще, що і як мені практично робити. Я ходжу в українську церкву, розмовляю по-українському з своїми батьками і бабусею, буваю на студентських забавах українських, даю час від часу пожертву на національно-визвольний фонд і не відмовляюся від участи в демонстрації. Однак усе це не відповідь на моє питання, все це мене не вдовольняє.

Його проблема пригадала мені слова Марини з „Патетичної сонати" Миколи Куліша. У 1917 році вона кликала: „Українче, спізнай самого себе!" Сьогодні це саме питання стоїть перед півтора мільйонами українців на північноамериканському континенті, та всюди, куди доля закинула наших земляків, а, може навіть на самій Україні. І десятки тисяч молодих, які виростають серед суспільств всебічного достатку (affluent society), запитують себе в душі, а, може й інколи своїх друзів-знайомих: чому ми повинні взагалі вважати себе органічною часткою українського народу, якщо ми виростаємо на неукраїнській землі, в рамках іншої культури? Чому ми повинні, немов Іван Франко, бути прив'язані ланцюги обов'язку роботи на користь народу, серед якого ми не зростали, якого ми не бачили і не відомо, чи будь-коли й побачимо? Скажіть, чому? Переконайте нас розсудливо в цьому, а тоді порадьте, що найпрактичніше робити, щоб наша діяльність не була донкіхотством чи приватним „гоббі".

Саме тепер у Канаді ведеться широка дискусія про національні культури, яка зосереджується довкола вимоги франкомовної меншости розширити її конституційні права і здійснити на практиці принцип двомовности та двокультурности. Чуємо тут палкі голоси про виключне панування у цій країні двох культур і двох національностей — англійської та французької. Дехто згадує етнічні групи — українців, поляків, німців, євреїв, ісляндців та інших; дехто заперечує право „інородців" зараховувати себе до окремої національно-культурної групи, мовляв, усі вони повинні злитися з одною з „двох основних націй". Національні групи силкуються захистити своє становище нащадків іммігрантів, які вклали чимало труду в будівництво Канади і розвиток її теперішньої культури. Дехто з цих нащадків свідомо пробував „злитися" з панівним елементом, щоб нарешті після багатьох років зусиль сказати: „Мене все таки вважають стороннім елементом у своєму середовищі навіть найліберальніші кола канадського суспільства — англомовного чи франкомовного". А втім, пробудилися до національного самоусвідомлення індіяни і навіть ескімоси.

Живі чи мертві душі

Чому б тоді, молодий чоловіче, тільки українцям — спадкоємцям довговічної культури та політичної історії — треба було розплистися в сірій безликій масі? Адже всі люди різних рас, національних і культурних середовищ прагнуть зберегти своє окремішнє обличчя; всі побоюються найбільшої небезпеки — що їхня ідентичність затреться в масі людей з однаковим сертифікатом державного громадянства. Страшна бо смерть у в'язниці без світу Божого. Нелегка смерть на бойовищі від ворожої руки навіть за добру справу. Але тричі тяжче помирати безобличною людиною, на нагробній плиті якої можна б тільки почепити сертифікат громадянства з його порядковим нумером. Байдуже, чи жив, чи загинув...

Теперішні дебати в Канаді (та в інших країнах українського поселення) про наше місце на т. зв. другій батьківщині часто грішать саме неусвідомленням того, що це таке сертифікат громадянства. Посутньо державний пашпорт це

тільки символ засад і правил, згідно з якими повинна поводитися дана людина, живучи і працюючи в межах даної країни. Нарешті, це добровільно прийняте зобов'язання совісно дотримуватися законів тієї країни, користуватися правами і привілеями її законодавства, а в потребі захищати лад і закони тієї держави перед порушниками. Але той сертифікат громадянства сам собою не примушує позбуватися свого імени, прізвища, мови, національно-духовного обличчя.

Немає сумніву, що є люди, для яких придбання сертифікату громадянства становить завершення їхнього життєвого шляху самозаперечення в ім'я хліба єдиного. Вулиці великих міст рояться від мертвих душ, порожнеча яких прикрита сертифікатом громадянства. Однак переважна більшість зберігає своє власне „я", користуючися внутрішнім змістом сертифікату, а не його порядковим числом. Вони тримаються дуже натурально. Адже, наприклад, ніяка жінка не хоче, щоб її костюм чи капелюх був ідентичний з костюмами чи капелюхами інших жінок. Щоправда мода визначає певні рамки, один стиль, але в цьому стилі залишається багато місця на різноманітність відтінків, кольору, матеріялу, форми, що найкраще показує індивідуальне обличчя тієї жінки.

Подібний процес помічається і в галузі національної та культурної особистости: окремі особи і цілі суспільні групи зберігають свої традиції, бо вони єдині дозволяють їм проявитися згідно з своїм внутрішнім „я".

Косі очі і давній календар

Здається, справа проста. Та на практиці не так легко робиться те, про що так велеречиво говориться на вічах і ось тут, на схилі гори. Українські батьки — і ті, що в фабриках, і ті, що в затишних конторах, і ті, що виконують вільні професії, — одностайно скажуть вам про тисячу й одну перешкоду на шляху їхнього сізіфового зусилля: вони котять великий камінь на круту гору, пробують виростити своїх дітей на зрілих людей з українським духовним обличчям, а той камінь скочується помалу назад, на вихідне місце, а то й далі. І вони з жалем інколи думають: чому Господь не обдарував нас кольоровою шкірою, як негрів чи малайців? Чому ми не косоокі, як китайці чи японці? Тоді нас легко можна б булі відрізнити від інших, тоді нашим людям складніше було б тонути в чужому морі.

А то віра наша християнська така, як і десятки інших християнських віровизнань. Мойсеїв закон не забезпечує нам позиції вибраного народу з чітким внутрішнім духовним обличчям, яке не загубиться ніколи в жодному суспільстві за жодних умов і після багатьох століть. Кольоритна Азія тільки злегка зачепила нас своїм самобутнім крилом, і на перший погляд нас ледве чи можна відрізнити від інших европейців. Наша мова близька до інших східньоевропейських мов. Тому й історія наша розпарцельована між сусідами України, що їм ми дали принаймні двічі свій творчий верхній прошарок суспільства. Наш обряд тільки делікатною мистецькою рисою злегка відрізняє нас від наших сусідів — православних росіян і католиків поляків.

Пастельні властивості нашої національної характеристики змушують нас до скрупулятнішої уважливости супроти всіх українських традицій. Тому для нас важливішим, ніж для будь-якої іншої групи, є заклик: Пізнай себе, людино! Шляхом самопізнання зміцнюй і зберігай найменшу подробицю, яка визначує твоє українське національно-культурне обличчя. Тому важлива для нас українська мова — ключ до української культури. Важлива наша церква та її обряд. Навіть наш застарілий, укладений ще астрономами Цезаря і Клеопатри, календар, бо в епоху ракет і штучних супутників і він якоюсь мірою показує наш питомий життєвий стиль. Важливий для нас і національний костюм (подарунок Малої Азії), хоча практично в будень чи неділю ледве чи можна його носити в наші урбаністичні часи. Не менш важливі для нас навіть українські страви, писанки і вишивки, що вимагають непропорційно великого труду — ледве чи доцільного в індустріялізованому суспільстві. Ще більшу цінність мають наші пісні — світські і церковні, колядки і щедрівки, веснянки і чумацькі пісні, козацькі думи і купальні пісні про невмирущу в людині силу, що зветься кохання. В усьому цьому можеш віднайти себе, молода українська людино. Українче, пізнай себе!

Бо індивідуально людина почувається здоровішою, щасливішою і, мабуть, довше житиме, зберігаючи життєвий стиль роду і народу, з якого вона вийшла. Незаперечний зате психологічний факт, що всяка нівеляція руйнує особистість.

Найчорніші негри

— Визнаю, що для окремої особи це може бути корисне. Однак від особистих користей

ще далеко до „підтримки народу".

— Не так уже далеко. В Канаді є мільйони осіб, які з власної доброї волі займаються гуманітарною роботою — харитативною, релігійно-проповідницькою, культурно-освітньою, а то й економічно-допомоговою діяльністю на користь слаборозвинутих народів, які живуть у нужді або відстають від індустріялізованих країн. Канадці виявляють ділами своє співчуття в недолі індійцям в Індії, корейцям в Кореї, маляйцям у Малайзії, індонезійцям, різним африканським чи латиноамериканським жителям у їхніх країнах. Великі суми грошей, багато фізичних і розумових сил та енергії витрачається канадцями на допомогу окремим людям і суспільствам у менш благословенних районах світу. Вони це роблять як християни або взагалі люди, що прагнуть допомогти іншим людям здобути свою мінімальну життєву шансу. Серед канадців, зокрема англосаксонського роду, глибоко закорінене почуття „чесної гри" і готовости співчувати людині, яка опинилася в гіршій ситуації: людина на слабшій позиції в боротьбі завжди викликає прихильність англосаксів. Таким чином, своєю діяльністю в гуманітарних галузях, вони ушляхетнюють своє особисте життя — надають йому змісту, глибшого сенсу, бо вони не залишаються тільки споживачами хліба і розваг.

Ніхто й ніщо не перешкоджає канадському громадянинові українського роду збагачувати своє життя глибшим змістом, саме шляхом подавання допомоги українському народові. Той народ не гірший, ніж китайці, малайці, корейці чи негри, а потребує він індивідуальної допомоги більше, ніж вони. Бо цим народам допомагають матеріяльно, о с в і тньо-технічно, грішми і персоналом десятки держав і установ Об'єднаних Націй, а водночас ніхто їм не відбирає права на власне національне обличчя: ніхто не змішує корейців з японцями, індійців з китайцями, індонезійців з в'єтнамцями. Зате український народ силоміць затискають — росіяни і діячі Заходу — в російський політичний та культурний мішок. Якщо чорний колір шкіри є символом колоніялізму, гніту й експлуатації, то українці — „найчорніша раса" в Європі чи всьому світі, бо навіть їхню ідентичність затьмарюється пляново й послідовно сусідами, близькими і далекими.

Тому, коли навіть український народ не потребує матеріяльно-технічної д о п о м о ги (приймімо на мить таку гіпотезу!), то він потребує допомоги в зберіганні своєї ідентичности. Канадський громадянин, зберігаючи свої національно-культурні особливості та традиції, зміцнює український елемент не тільки серед свого близького оточення, але також на Україні, бо показує, що у вільній народовладній державі українці можуть вільно розвиватися, а в УРСР їх русифікують.

Із-за того навіть найменше занедбання з цього погляду вдаряє тут по живих інтересах українського народу, а водночас збіднює кожного, хто не викреше з своєї душі іскри доброї волі на користь українського „андердога". Ще Драгоманов висловив це відомим своїм твердженням, що кожне слово, сказане не українською мовою, кожен гріш, витрачений на неукраїнську справу, є марнотравством з української народної скарбниці — байдуже, де ми живемо.

Що робити?

— Теорія завжди сіра, а життя зелене і вимагає живих діл, не сірих фраз.

— Питаєте, що робити практично. Сказали ж ви: „Ходжу в церкву, з батьками розмовляю по-українському, навіть у забавах і демонстраціях українських беру участь". Як так, то зробімо крок далі, і дозвольте вас запитати: А молитеся в тій церкві по-українському? Сповідаєтеся і з священиком розмовляєте цією ж мовою? А з своїми колеґами українського роду теж розмовляєте мовою своїх прадідів великих? Гордитеся своїм українським культурно-національним обличчям, своїм обрядом? Чи може (якщо ви греко-католик) ходите в латинську, (а якщо ви православний), то в протестантську англомовну або франкомовну церкву і користуєтеся тамтешніми духовними послугами, бо, мовляв, до тієї церкви ближче або зручніше з уваги на знання мови? Чи може ховаєтеся з усім українським „непрактичним" етнічним „пережитком" та обмежуєте його колом своїх батьків і бабусі?

На запитання „що робити?" перша відповідь звучить.

Українче, пізнай себе! Вийди з своїм релігійним і культурно-національним баґажем на світло денне, і душа твоя буде спокійніша, світліша і не прагнутиме до психіятра.

Є ще один аспект роботи, що теж не має характеру протестної демонстрації.

Адже, вигукувати на вуличній демонстрації та ще й під охороною мундирної поліції та закону може навіть анальфабет, для якого байдуже, якої він національности. Зате вивчити українську історію, літературу, економіку, музику чи церковні питання далеко складніше.

Маєте труднощі з мовою? Такі самі труднощі є з вивчанням інших мов. Бо вивчають і китайську. А втім, хто хоче вже вивчати українські культурні надбання, той може це робити, наприклад, англійською мовою. Сьогодні вже є стільки книг англійською мовою про різні українські питання, що навіть людина без знання української мови спроможна мати знання про Україну та її народ. Тим часом демонстрацій у нас багато, але якщо доведеться з'ясувати якийсь український аспект чужоземцям, тоді наша інтерпретація або пропагандистська, або застарілa і тому непереконлива. Саме студенти грішать з цього погляду найбільшим браком знання історії України, літератури чи економіки, хоча про Англію, США чи Канаду вони вміють сказати багато і по-сучасному, а не застарілими схемами. Тому першим ділом практичної роботи: вивчати все, що тільки стосується України, а поряд з цим мужньо виступати всюди як українець на захист усього українського в своєму оточенні.

Попит на українство

Як даремно вести виключно протестну політику, так і недоцільно переконувати одні одних на сторінках української преси про те, що, мовляв, у канадських чи американських бібліотеках немає книг про Україну, тому варто збірати гроші і купити для деяких бібліотек ці книги. Велике непорозуміння, змарнований гріш. Кожна бібліотека купує книги, на які є попит серед читачів. Поскільки за українськими книжками не питають читачі в бібліотеці (принаймні читачі-українці), тоді бібліотека через деякий час виключає з циркуляції ці книги. Те саме з університетськими бібліотеками: якщо студенти не вивчають предметів з українознавства, не позичають книг з української проблематики (байдуже, друкованих українською чи англійською мовами), тоді бібліотека мусить їх виключити з своїх книжкових фондів, бо вони займають даремно місце на полицях. Така ситуація можлива навіть на Україні: якщо там немає належного попиту на українську книжку чи українську пресу, то її не буде навіть за найліберальнішого режиму.

Тому на ваше запитання, що практично робити, відповідаю далі: зберігайте своє особисте національно-культурне обличчя і зміцнюйте українську спільноту в країні свого перебування шляхом витворення попиту на українство! І молодь, і старші мусять читати українські книги і питати в бібліотеках за книгами з українською тематикою, виданих українськими та чужими видавництвами. Бібліотека мусить реагувати на попит і замовляти такі книги у видавництвах, а видавництва радніше видаватимуть їх, бо знатимуть, що ці книги мають ринок збуту. Таким чином витвориться живе коло попиту і постачання.

Не інакше і з університетами. Наші студенти — незалежно від професії, яку вони вивчають — повинні одностайно записатися на предмети історії української літератури і української мови, домагатися лекцій історії України в рамках східньоевропейської історії. Навіть там, де немає слов'янознавчих предметів, можна викликати цю потребу, якщо є кандидати на слухачів. Тим часом ситуація інша: є предмети українознавства, але їх не вивчають наші студенти, яких буває по кілька сот у даному університеті. Хіба вони вже так ґрунтовно вивчили історію України, її літературу та економіку з розмов з своїми батьками і бабусями?

Тим часом попит вирішує долю кожної галузі життя; і нам пора усвідомити цей факт, що жителі країн Заходу (та всюди в світі) розуміють передусім закон попиту і постачання, закон життєвої потреби і її задоволення.

Наш найбільший козир

— Сумніваєтеся, молодий чоловіче, чи можна мобілізувати українську молодь до такого зусилля? Кажете, що навіть батьки не вірять у таку можливість? Так тоді облишмо пишномовні фрази про нашу ідеалістичну молодь. Скажімо собі, що вона, — не зважаючи на свої ідеологічні перевиховання — такою ж мірою „зматеріялізована" і спрагнена вигідного життя, як і молодь інших національностей. Покиньмо віршувати в газетах про молодіжні та студентські чи інші ідеологічні організації та союзи, признаймося, що їхня діяльність зводиться майже цілковито до зберігання „традиційних" організаційних форм і... влаштування товариської забави раз на рік.

Батьки не повинні сумніватися. Вони повинні вимагати від своїх дітей вивчання свого національно-культурного тла, як чогось самозрозумілого. Хіба ж вони не дають їм утримання і освіти? Діти з свого боку можуть зробити принаймні отой мінімум зусилля і засвоїти собі знання про народ батьків, які дали їм життя, утримання, освіту і далеко кращу шансу в житті, ніж вони мали її самі чи мають їхні земляки на Україні.

Та, мабуть, найбільшим козирем у мобілізуванні молоді та „старшого" суспільства на фронт попиту на українство є один елемент, про

який нерідко забуваємо. Піддав мені цю думку своєю інформацією один із батьків. Його 19-літній син розпочав, доволі несподівано, жвавіше цікавитися українськими літературними творами і книгами з минулого та сучасного України. На делікатне запитання дещо здивованого (і врадуваного) батька той відповів щиро і просто: „Бо Катруся читає ці книжки, і ми хочемо разом їх обговорювати, дискутувати".

Жінка — це велика сила в родині суспільства. Переважно це конструктивна сила. Можна ризикнути твердження: які жінки, такий і народ. Якби жінки (незалежно від віку і своєї позиції в суспільстві чи родині) захищали кожну українську національно-культурну традиційну дрібничку так завзято, як нам здається, що вони її захищають; якби вони обстоювали питомий тягар української родини так твердо і висували високі вимоги до чоловіків і дітей такою мірою, як у нас інколи на засіданнях і „академіях" твердиться, тоді українська громадськість на Україні та в широкому світі не втрачала б щорічно кращих своїх нащадків тисячами. Звичайно втрачаються передусім ті, на виплекання яких вкладено великий національний капітал — фінансовий та освітньо-духовний.

Протягом своєї довгої історії український народ, а українська еміграція зокрема, зберегли себе головною мірою завдяки українському жіноцтву, яке зберігало повсякчасно те, що називається родинно-національним вогнищем і кольоритом. Тому сьогодні, коли ми знаходимося на небезпечному схилі життєвої гори, — коли на Україні та в державах нашого поселення загрожує нам денаціоналізація, асиміляція і безликість з'їдачів хліба, мабуть, найважливіщим елементом нашої сили є українська жінка. Своїм впливом і своїм центральним становищем, яке вона посідає в українській родині та суспільстві, українська жінка спроможна надати реального значення нашим заходам у напрямі витворення попиту на цінності української національної культури.

Мова мовиться про визначення характеру українства і про витворення попиту на українство в наших родинах і серед громадськости так на Україні, як і в широкому світі.

***

Ми сходили помалу по узбіччі гори вниз, де горіли яскраві вогні розлогого, красивого і всенівелюючого індустріяльного міста. Хотілося роз'яснити засумоване обличчя молодого студента.

— Мабуть, засмутив я вас своїми словами. Даремно. Ваше запитання підказало мені ряд думок, примусило чіткіше усвідомити деякі аспекти власної проблеми. Спробую з'ясувати свої думки в журнальній статті. Завдяки вам — читач отримає статтю з життя, а не з кабінету.

— Для якого читача писатимете свою статтю? Мої ровесники, якщо читають щось узагалі поза своїм програмним навчанням, напевно не читають статтей в українських журналах.

ІНФОРМАЦІЇ

Наближається кінець шкільного року і знова перед українцями Манітоби та інших провінцій, а зокрема міста Вінніпегу, стоїть вимога подбати, щоб якнайбільше число українських дітей вписалося на навчання української мови в новому шкільному році.

В цьому шкільному році вчиться української мови в публичних школах разом 486 учеників, з того числа в 9-ій клясі 346 і в 10-ій клясі 140. Це дуже мале число і **конечно** треба зробити велике зусилля, щоб в слідуючому шкільному році той стан подвоїти. Треба пам'ятати, що на українців Манітоби, а зокрема Вінніпегу тепер звернені очі всього канадійського загалу. Наша активність в дискусії про „дво-культуризм і дво-мовність", що проходить в цілій Канаді не лише звернула на нас увагу, але наші правильні заложення мають великий вплив на кристалізацію проблеми і можливо на її правильну розвязку в майбутньому. Але коли ми домагаємося рівного права навчання української мови в публичних школах то було б зовсім недобре, якщо б наші діти не вчилися її в тих школах, хоч до того мають можливість.

В слідуючому році навчання української мови буде в 9-ій, 10-ій і 11-ій клясах, тому:

1. **Ученики 8-ої кляси повинні негайно зголосити своїм принципалам,** що вони перейшовши до 9-ої кляси хочуть вчитися української мови.

2. Ученики, які тепер є в 9-ій і 10-ій клясах повинні на слідуючий рік продовжувати навчання української мови в 10-ій згл. 11-ій клясах і тепер це вони повинні також зголосити своїм принципалам.

3. Ученики в 9-ій або 10-ій клясах, які дотепер не брали української мови, але мають відповідне знання української мови в слові і письмі можуть зголошуватися на науку української мови в 10-ій згл. 11-ій клясах. Якщо таких зголошень буде більше ми будемо старатися, щоб для них відбути відповідний іспит з української мови і в той спосіб їх включити до відносних українських курсів.

Комітет Українців Канади

З ГУМОРУ

— Правда, виглядаю в цьому капелюшку років на десять молодшою?

— Звичайно. А скільки вам?

— Тридцять.

— В капелюшку, чи без?

PROMIN

Vol. V. No. 5 **ENGLISH SECTION** May 1964

JOURNALISM AS A FORCE IN SOCIETY

by MARIA ORYSCHUK

Journalism is a valuable asset and provides one of the most important forms of expression of political, cultural and religious life of a people. It is a principal medium of communication in a society, and the very centre of all information. Journalistic criticism is the chief, if not the only weapon, against the wrong attitudes of the State the politicians or of society itself or its parts, but in today's modern life many people fail to realize its role and its responsibility to society.

The press is not only a news gatherer, but a public servant that by truthful news accounts and free expression of opinion provides assistance to civic organizations, government institutions, public servants and rank and file citizens. The press informs society about the accomplishments of government. In addition to informing, it expresses opinions of favour, support or criticism, as the case may be.

A newspaper also covers the news and information relating to life and work. This is the art of refreshing human relationship. This field provides one of the supreme opportunities for journalism. A newspaper gives the information on the establishment and location of social centers, and the people who have made great contribution to society, such as authors, scientists, etc. In practical needs the press helps to bring about better sanitary controls during epidemics or when there is danger of contamination.

The press also marks anniversaries of notable events. "Lives of great men oft remind us..." said the poet Longfellow. There is inspiration for the present generation in the deeds and achievements of those who have gone before.[1] A good press helps to develop a well informed, intelligent citizen.

The Code of Ethics of the Society of Newspapers has obligations „as a teacher and interpreter".[2] Some newspaper associations have developed these various codes and published them for public use. One such article entitled "Freedom of the Press" published by the Canadian Newspaper Associations is included in this paper as Appendix Associations, summarizes the fundamental principles on which the press is based in the free world.

The press is democracy's text book. It plays a very important role in democracy. An effective and progressive democracy depends on enlightened public opinion. There is little doubt that public opinion is the most powerful of all social controls in our modern world. The newspaper is more powerful then any other agency as a carrier of public opinion, which becomes the ultimate controller of social goals, laws and ways of life.[3]

The surest, safest and most constructive control of the public is through education. Extensive and accurate education is democracy's greatest ally. The spread of education and the development of newspapers have made it possible for more persons to learn much more of what goes on in their society, and to recognize the rules and regulations on which society is based. Every citizen must know the facts before making any decision, for only by knowing the facts can he make up his own mind and act. A newspaper with its variety of information can exert a great deal of influence. The press has become a social institution and therefore should not merely follow public opinion but should help to create it.

The ethnic press (also sometimes wrongly called the Foreign Language press) besides having those same responsibilities mentioned above, also has to espouse the cause of liberation of their country from the Soviet Russian yoke. Almost all Canadian Ukrainian language newspapers, except the communist ones, constantly and unanimously support the cause of Ukraine's liberation. In addition to this the Ukrainian language press has performed a meritorious service in important useful information, which otherwise would have been unavailable to people, who do not read French or English well or who prefer and find it easier to understand Ukrainian.

A wealth of Ukrainian literature is found in

1. George Fox Mott, New Survey of Journalism, p. 119.

2. Edgar Dale ... Scott Foreman 1941, How to read Newspaper, p. 28.

3. World Book Encyclopedia, s. v. Public Opinion, Vol. 14, p. 760.

the pages of the press. Regular sections are devoted to women's affairs, especially mother and child affairs, which help in the education of the child as a healthy national and social person. Editorials discuss Ukrainian, Canadian and international affairs, and organizational problems and points of view.

The foremost function of the Ukrainian Canadian press has been education. The extensive information it has presented about Canada has been a powerful, if not the most important factor in helping the immigrants and their families' descendents become conditioned to this newly adopted country. The press crystallized the views of these new Canadians and directed the course of national consciousness, of cultural activities, and of national inspiration. Without exaggeration, it can be recorded that the Ukrainian press has been the most powerful instrument in moulding the opinions of the immigrant settlers.[4]

The role of the women's press in society

It is not so long since the women's movement broke down the barriers that kept woman from those occupational fields which man had regarded as exclusively his own. Some men greeted the movement with suspicion or open antagonism but a well known Ukrainian writer, publicist and journalist I. Franko expressed his point of view on Ukrainian women's movement very positively. He said, that women's emancipation in Ukraine was created in order to bring about in a faster, better and stronger way the new social and political life, but by no means to divide women and men into two seperate worlds.[5] Women and especially the women's press, performed a very important task in crystallizing the political thinking of women in order to fight for the liberation of Ukraine.

National and political education was extensively carried on by the women's press. "...Morality of a nation depends surely on the morality of its women. Nobody can even dream of denying the influence of a mother in the family. To her belongs the education of heart and consciousness."[6]

That is why the history of women's press is thrilling, because of the ambitious character and knowledge, which confirms that the stability of the society is in the hands of mothers. The history of the women's press is not only thrilling but captivating because of the customs, traditions, political and social aspirations which it has promoted. The women's press gives us significant reflections from every day life, social life, patient snobbism and expresses women's opinions in general on all topics close to our daily life.

The women's role in Ukraine was not an easy one. Women who were trying to break into the profession and business of journalism were in a position similar to that of a suppressed race or class, fighting against odds for recognition wrote Roger.[7]

Ukrainian women journalists were doubly in this position because they were fighting not only for their women's rights but they were fighting for the liberation of their native Ukraine. The women's press like all Ukrainian press in Ukraine was never a business enterprise. It was created for readers, who helped it to prosper. Thanks to the women journalists the press prospered satisfactorily, but the invader regarded it as a weapon against him and often did not permit it to continue.

Today in Ukraine, which is under the yoke of Soviet Russia, the freedom of the press is restricted and we hear little about women journalists. In the free world the Ukrainian women's press is prospering satisfactorily. It is an active servant of the people in the twentieth century and is their most universal teacher.

> "The young woman who advises teaching, nursing, social service and the like, should be reminded, that in the newspaper office will follow all the altruistic occupations. Through her articles she will help to collect funds for the suffering, teach the rules of health and success, spread information about all peoples and things on earth, help construct the country's history, while even the least of her little effusions will have its place in coloring the pictures of her time."[8]

4. Paul Yuzyk, The Ukrainians in Manitoba, p. 126.
5. Irene Knysh, Ivan Franko and equality of Women, Winnipeg 1956, p. 116.
6. Evelyne Sullerot, La Presse Feminine, printed in Paris by A. Colin, p. 24.
7. Charles E. Rogers, Journalistic Vocation, p. 271.
8. Doris Fleichman, An Ouline of Careers for Women, p. 267.

CHILDHOOD MEMORIES OF UKRAINIAN EASTER

With the acceptance of Christianity, it is only natural that Easter, the most glorious and radiant event in all history should be celebrated in the spring, for spring is an expression of joy and exultation. Everywhere we see resurrected life — the brightening sun, the soft rain trickling into the sparkling water brooks, the delicate green of grass and leaves, and the birth of the young conveys a thrill and tingle of the heart as we feel nature awakening to new life.

Although Easter customs and traditions vary greatly from one country to another, everywhere they symbolize the resurgence of life and joy in the budding spring. It is the time-honored Ukrainian Easter customs and traditions that I wish to share with you in this recollection of my childhood memories. In reading this article, I hope you will obtain from it, not only joy and inspiration, but also encouragement and a desire to use this cultural heritage to enrich your life and that of your fellow Canadians.

Ukrainian Easter is wonderful! It is celebrated more than any other holiday — it is the Feast of Feasts. Full of color and rejuvenation, both physical and spiritual, it is celebrated with the blend of pre-Christian spring rituals and the true Christian ideals. These include religious church services as well as special plays, games, songs and dances known as hayilky. A Ukrainian Easter has a long and thorough preparation —a preparation that goes hand in hand with nature.

During the Lenten period we were constantly reminded that the Great Lent was a period of self-denial and self-examination — a time set aside for taking inventory of personal life with changes for the better. No one would dare to sit at the Easter dinner table and partake of the blessed Easter food without first cleansing himself of his sins by going to Confession and receiving Holy Communion. Easter was to be met with the utmost spiritual and physical purity.

It was during this Lenten period that we were taught the painstaking art of making beautiful, delicately decorated Easter eggs called pysanky. It was during these sessions that we learned that as long as the custom of decorating eggs continues, Christianity will survive — that fine lines encircling the eggs are symbolic of eternity, without beginning and without end — that the egg, while being dormant, contains a new life sealed within it, and is symbolic of the Resurrection.

Although the legends about pysanky may vary, their meaning is always the same. They are an expression of joy in the Resurrection, and they are always given as a token of love, respect, and wishes for many years of health and happiness.

Our Holy Week started with Palm Sunday, the triumphal entrance of Jesus into Jerusalem. At this time, small twigs of pussy willows were blessed in church and later distributed among the congregation.

I remember taking the pussy willow branch and playing a "switching game" with my friends, reciting "ne ya byu, verba bye za tezhden — Veligden" which in translation means „the twig beats, I do not beat, one more week — Easter". This switching game was symbolic of the lashings Jesus suffered before the Crucifixion.

During the Holy Week, final preparations for Easter were made. The pysanky were finished and mother was busy preparing the Easter foods. One of the most important ones was the Paska, a special Easter bread that had to be blessed by the priest on Easter morning. Mother explained that Ukraine, for centuries known as the breadbasket of Europe, was continuously invaded by enemies from all sides for its rich harvests of grain, and that its greatest staple — bread, was very deeply rooted into the customs and traditions of the Ukrainian people. Paska that had been blessed was believed to have curative and magical properties. Dried in the oven, it could be kept all year and it never went mouldy.

On Maudy Thursday, we attended the long and very sad Passion service at which time we relived the hours of sorrow as our priest related the tragedy of the trial, crucifixion, suffering and death of Christ. This was essential in preparation for the glorious Resurrection.

Good Friday

Good Friday is such a great day of sorrow in the Ukrainian Greek-Orthodox Church that it is the only day of the year when the Divine Liturgy may not be celebrated. On this "Strastna Pyatnicya" or "Tortuous Friday", we attended an afternoon service at which time the burial and the procession with the Holy Shroud was observed. It consisted of displaying a mural picture depicting His body in the tomb, "The Plashchivnitsya". We all filed past the tomb, decked with flowers, to kiss the symbolic wounds of the Saviour. Somehow, this

day was set apart from all others. It even seemed twice as long as any other day.

On Saturday we went to church again for the Adoration of the Holy Grave. Since Ukrainian custom dictates that one visit other churches and pray at every tomb so prepared, we too, kept this tradition. Today, I consider these visits to other churches as some of the best moments of my life.

After a long period of fasting and spiritual preparation, we finally greeted Easter very early Sunday morning. I remember the Resurrection service... There was an air of excitement and tenseness as the people, dressed in their best clothes, gathered outside the church building facing the main entrance. The door of the church was closed to signify the sealed tomb of Christ. The priest, dressed in his golden, light-colored vestments, stood in front of the closed door holding a cross in one hand, and a service book in the other. He knocked with his cross at the closed door as he chanted "**Khrystos Voskres**", "**Christ is Risen**" three times. We all responded "**Voistino Voskres**" — "**He has Risen, Indeed**". The church bells rang as we entered the church where the service continued to its joyful completion.

The main theme of the service was "Christ is risen from the dead, with His death, He has destroyed death itself, giving life everlasting to those who were dead", translated from "Khrystos Voskres, Iz Mertvikh, Smertiyu smert poprav, I tym shcho u hrobakh, zhyttya daruvav".

After the service, the priest blessed rows of baskets each containing a little Paska, with a lit candle in the centre — the candle represented the Light of the world. Eggs, cheese, butter, meats, salt and other Easter foods were arranged around the Paska. The basket was then decorated with colorful pysanky and covered with an embroidered cloth reserved for this special purpose only.

"Khrystos Voskres" was sung by the entire congregation. People greeting one another with a "Khrystos Voskres" and replied "Voistino Voskres".

Our Easter breakfast consisted of the food blessed in church along with other elaborately prepared Easter dishes. At the table, father as head of the family, would cut an egg into six pieces since there were six of us in our family. Each member took his piece which symbolized the unity of the family. We were reminded that, the blessed pysanky were believed to have the power of protecting the house that contained them from evil.

In the afternoon, we gathered in our churchyard or hall, to sing and play the ancient spring songs and games. The eggbreaking contest was the day's real sport. We faced each other holding hard-boiled coloured eggs "Krashanky" by the round ends. The trick was to break the shell of the opponent's egg without damaging the shell of your own egg. The player who succeeded in cracking the greatest number of his opponent's eggs was proclaimed winner, a most enviable position amongst the other boys and girls. The winner received all the damaged eggs as a prize.

On Easter Monday, according to an ancient custom, boys visited homes that had girls, and doused them with water. Since water is essential to promote the growth of all living things, it was believed that girls who were doused with water would grow up to be good wives. The boys were rewarded with a pysanka for this dousing act, a tradition that is slowly dying away. No longer do the girls measure their popularity by the number of dousings received on Easter Monday.

On the Sunday following Easter, members of the Parish gathered for a congregational dinner "Spilne Svyachene", "Blessed Together", at which time the traditional Easter foods were served after being blessed by the priest. This tradition is still practiced by the Ukrainian Canadian community.

One must remember that Ukraine, a beautiful and rich land with cheerful and pious people, is now incorporated into the Soviet Ukrainian Republic, and is therefore not free in the sense we understand freedom. Like other satellite countries, Ukraine is still waiting for its political resurrection. However, with the arrival of spring, the 45 million Ukrainians in their homeland share with us the joyousness of reanimated nature. This the Communist government cannot take away from them!

Agnes Kripps

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

— Давай сюди перстень, княжно. Я пронесу його через ліси, через болота. Можеш бути певна, — сказав, — ніяка заслона не стримає мене! На ранок приведу Олега з усією дружиною... Ти правильно розмислила. Се буде вірний удар, се буде напевно!

Коли під'їхали до Наддеснянської брами, Чорна дала знак зупинитися.

— Я проведу тебе до самої Десни, — сказала притишено. — Там і Сокола передам тобі.

— Нащо, княжно! — почав було перечити витязь. — А ти?

— Я повернусь і пішки. А тобі він потрібний буде. В дорозі пересідатимеш з одного коня на другого. Тільки жени. Чуєш, Всеволоде, щодуху жени. Аби встигли до ранку, аби не спізнилися.

— Не спізнимось, княжно, — несміливо торкнувся він її тендітної руки. — Я все зроблю, щоб не спізнитись.

— Спаси біг тебе, Всеволоде, — тихо і вдячно сказала дівчина. — Я так і знала, що ти зробиш се для мене. Спаси біг.

Вона хотіла було рушити, та згадала щось і притримала Сокола.

— До речі, — сказала, подумавши, — хай більше не страшить тебя ім'я холопа. Віднині ти вільний. І ти, і батько твій.

Всеволод оторопів.

— Як? — не вірилось йому. — Се... князь так сказав? А ти ж говорила...

— Я так кажу, — твердо пояснила дівчина. — А князь послухає мене.

Цього вже Всеволод і зовсім не чекав. Це було вже занадто. Хоч він і не обізнаний як слід з мирським життям, проте з розповідей знав, що щастя не густо сходить на сій ниві. Іноді і вік проживеш, а стріти не зустрінеш. А тут аж два, та ще й одразу. І так раптово, так несподівано... Ні, ні, це вже занадто. Тепер йому не стримати себе, тепер він не владний над собою!

І Всеволод приострожив Вороного, мов свічку, ставить цапки. От-от відірветься, здається, від землі і блискавкою злетить у темно, причаєну ніч.

XXXII

Краще потятому бути, аніж полоненому бути

Чорна не призналася князеві, куди й по що спроваджений нею гонець, а начального мужа, якому був підлеглий нині витязь, запевнила, що вона побоялась їздити поночі, що Всеволод один відлучився у її справах, і хай муж не турбується, коли його не буде й до самого ранку.

Батька провела й без охоронця. Правда, не до стін окольного града, — лише до брами, що вела з княжого двору в острог. І затримуватись особливо не затримувалася. Постояла, послухала, як гаснуть за стінами останні звуки розбудженої ночі, і мовчки повернулася в терем. Якась чи то пригнічена, чи то просто замислена і, як ніколи, тривожна.

Начальний муж чекав не неї біля входу, а потім супроводжував аж на горішню частину терема, поки не впевнився, що княжна пішла до себе в ложницю, що вона справді не збирається турбувати його цієї й без того тривожної ночі.

Сон не йшов до княжни, хоч була пізня година. Не роздягаючись, пройшла до м'яко вистеленого нянькою ослона, стомлено опустилася на нього і ще глибше замислилася. Спробувала було перенестися в окольний град, до того таємного місця, звідки почалась уже, мабуть, небезпечна вилазка, і не могла зосередити думок. Щось інше, стороннє й непрохане, турбувало її слух і що далі, то настирливіш відволікало увагу. Чорна спершу не брала його на карб, далі відчула, що не може зосередитись, і попробувала осмислити, що заважає їй у цій затишній колись кімнаті.

Окинула поглядом кутки, ложе і, зосередившись, збагнула раптом, що це — тиша, та мертва і сумно-разюча тиша, від якої створюється відчуття цілковитої порожнечі — в собі, в кімнаті, в цілому світі. Княжна не знала досі, що існує таке відчуття, що світ може бути такий спустошений, і злякалася. Бо тепер тільки зрозуміла, яка вона самотня і як це гнітюче-сумно, як страшно бути самотнім та ще й у такий тривожний час, в такому, як у неї, горі!

Хотіла було покликати няньку, та згадала, що пізно зараз, що старенька спочиває, мабуть,

і роздумала. Проте й одній не хотілось лишатися в кімнаті — так тоскно та сумно було на серці, хоч криком кричи, аби порушити якось гнітючу тишу, аби зв'язати себе із світом, із життям.

Нудьгуючи і все ще розглядаючись, княжна спинила раптом погляд на вікні. Одразу ж проясніла і, зробивши кілька спішних кроків, розчинила його навстіж. Так краще. Так принаймні не відчуває себе самотньою, хай одною тільки думкою, а зв'язана з світлом, німуючим, хай схованим од неї темрявою, а проте живим і рухливим світом. Першим озвався до неї дуб — її найближчий сусіда. Вітру не чути, вітер улігся десь за морем синім чи, може, й за горами, але дуб не спить, шепче щось із темряви і, здається, радіє з того, що знайшовся співбесідник... Далі йде сад княжий, за садом — вал, високий, грізний, проте безсилий спинити думку, а тим більше уяву дівчини. Прохолодне повітря з Десни нагадує їй про зелені ліси, про бурхливу річку, і княжна тягнеться до нього, як паросток до сонця. Осмілившись, сідає навіть на підвіконня і, забуваючи пережиті щойно відчуття, лине думкою до тих стежив, які водили її колись по схилах Болдиних гір, на запашні задеснянські луки. Як хороше було їй там, в колі знайомих і подруг. Милана скликала в свята геть усіх зарічанських дівчат, з якими ходили потім у танок, співали запашні, як трави лугові, веснянки чи ховалися одна від одної по гаях і, перегукуючись, тремтіли від радості та остраху бути виявленою, ба навіть полоненою. А набігавшись, виходили на узлісся, сідали колом й плели з назбираних на дозвіллі квітів вінки. Розкішні, барвисті і свіжі, як ніч оця, як це повітря.

Де вони є зараз, дівоньки красні? Втекли з майном та кревними в нетрі лісові чи, може, стали полянками хозарів, ганьбу і глум терплять на стоптаній чужинцями землі? Де Милана, подружка її люба? Як живе вона з ладом своїм? Невже не втекла від цієї напасті? Невже не попередили їх княжі биричі? Не повинно б буть. Младан у неї мужній, він не дасть її на глум: або в острог відвіз під захист стін, або в ліси — під захист пущі.

А вона, Чорна, не сховається тепер. Її доля вирішиться під цими стінами і невідомо навіть як.

Страшно все-таки. І боляче. Що вона зробила поганого? За що боги карають її? Чому вони такі немилосердні до неї? Невже тільки тому, що вона княжна, що мати наділила її чарівною, як кажуть усі, вродою? Невже тільки тому?!

Дивно, виходить, збудований цей світ. Одні страждають від того, що прийшли в нього без ліпоти тілесної, інші, навпаки, що краса їхня сліпить усім очі. А хто ж тоді щасливий? Ті, кого облюбує доля, хто займає в житті золоту середину чи, може, щасливих взагалі не буває? Може, щастя — омана, всього лиш тільки мрія, до якої треба іти по хисткій і безконечній кладці? Але чому ж тоді всі йдуть до тієї мрії? Чому так прагнуть її? Помиляються? О ні. Усі не можуть помилятись. Хтось, певне, досягає щастя. Очевидно, можна дійти до нього, коли йдуть. Кладки тільки в людей різні: одні більш-менш стійкі, інші — і зовсім хисткі. Хто яку збудує.

Чорна склепляє повіки, гонить невтішні думки. Однак їй нелегко розлучитися з ними, снують і снують у голові, немов нав'язливі мухи.

„Як там татусь?" — мислить вона про інше, аби розвіяти якось гризоту, і перелітає в думках до темних хащ за Болдиними горами, куди мають вийти очолені князем вої чернігівські. Відносно спокійне життя в сіверянських лісах не примушувало дівчину цікавитись ратними приготуваннями в острозі. Стіни стояли, здається, весь час, відколи й пам'ятає, — і тут, в дитинці, і в окольнім граді. А рів... рів, правда, підчищали, воду пустили туди кілька літ тому. Але і тільки. Більше вона нічого не бачила й не знала. А князь, виявляється, не сидів склавши руки. Тепер тільки признався, що вої його вийдуть з острога підземним ходом, у зарослі вздовж Білоус-ріки. А звідти — в тил асійського табору. Звалитись хочуть на хозарів, як сніг на голову. І вдосвіта, коли саме спатимуть міцним-преміцним сном.

Яке воно є там, те таємниче місце, де мають відчинитися ковані залізом двері і випустити із підземелля озброєних з ніг до голови дружинників, воїв народного ополчення? Чи в безпечному ж місці і чи пощастить все-таки князеві вивести рать свою непоміченою, напасти на хозарів раптово, несподівано? Боги! Згляньтеся над нею! Допоможіть її татусеві здійснити ці сміливі і вкрай ризиковані помисли. Хай краще сумніви її будуть хибними, ніж розрахунки князя.

Зараз далеко за північ. Коли усе гаразд, коли Всеволод поминув ще звечора хозарську заслону і вийшов на битий шлях, — він має бути вже в Ольжичах. Коні у нього щонайкращі — і Сокіл, і Вороний. Пташка — і та не зрівняєть-

ся з ними, вітер — і той не настигне в путі. Їм би лиш простір: не тільки в Ольжичі — в Київ можуть гінця одвезти. А там — надія вже на князя. Він обіцяв, він не може не відгукнутись на її біду. Та й вигода є Києву з того. Князь сам казав, що хоче об'єднати сили русичів і вивести їх на бранне поле супроти асійців.

Підбадьорена цією думкою, княжна зручніше сідає на підвіконні і зирить гарячими очима десь аж за ліси, в зроду-звіку не бачені Ольжичі. Що їй та відстань невтішна, що їй та темінь кромішня, коли у серці зажевріла надія і світлом своїм прокладає путь такій ненаситній і такій неспокійній нині уяві.

Дивилась у ніч, а бачила Олега. Немов у сні, з'явився перед нею — ставний і вельми суворий у цю мить. Слово у нього як грім, погляд як криця. Скаже чи гляне — і не те що люди — трава стелиться перед ним... Он він зупиняється посеред табору, суворо й пильно дивиться в далечінь, прямо на Чернігів. Не розбереш навіть, гнівається чи цілиться на когось. Потім вискакує на коня і першим вилітає на торовану путь. За ним — дружина. Як хмара, суне позаду, колише розбуджену темінь. Чорна, зворохоблено-грізна хмара.

Кінь під ним білий, — мов світлячок, летить у ніч, має розкішною гривою. За плечима — корзно розвівається по вітрові. Неначе крила. Ось-ось, здається, підніметься витязь на них разом із конем своїм і полетить через повиті мороком ліси, прямо на княжу гору, в дитинець.

Заколисана мрією, княжна склепляє повіки, тішиться солодким трепетом обрадуваного серця. І ще ближче, ще виразніше бачить перед собою князя. Тільки не на коні вже, а так, роззброєним, з непокритою головою, як і тоді біля ложа. Волосся у нього м'яке, ніби у дівчини. І пишне. Так і має на вітрові, лоскоче її вид обережними, ледве відчутними дотиками. Від них завмирає серце, і коли б не бажання і звабліюча усмішка, — дівчина, мабуть, не витримала б, хмільна й безсила, упала б князеві на груди.

Але вона не може відмовити собі у тих бажаннях. Бо вони для неї над усе, бо вона тепер тільки збагнула, який він хороший, які сильні в ній, пробуджені тоді ще, під час одвідин почуття.

„Я люблю його, — признається дівчина і чує, що не може вже без нього, що страждає вже по ньому. — Так, так, я люблю його! Боги, чуєте? Я люблю його! Це він, це той, що снився мені ночами, що через нього відмовляла я усім довколишнім князям. Я знала, що він не такий, як інші, як ті, що з'являлися досі перед очі, що він є десь, що прийде колись... І він прийшов. Сама доля звела мене з ним у лісі, а потім — у теремі оцім".

Княжна задумується на мить і, вражена, мало не скрикує.

„Леле! Як я могла забути про се? Адже... адже випадок тут ні до чого. Тільки доля могла звести нас тієї темної ночі, у тому глухому, безлюдному лісі. Тільки доля. Щоб побачились нарешті. Щоб знали, що існують на світі, що народжені одне для одного. І коли зустрілися: в годину смертельної загрози, перед самою навалою чужинців. Щоб Олег міг оборонити. Щоб знав, кого має боронити! Так, так, щоб міг і знав!"

Радість хлюпає через край, і дівчина розплющує очі. Тепер вона певна, що буде врятована від напасті, тепер їй не страшно! Хоче зіскочити з підвіконня й піти до себе в ложе, та нова згадка стає їй на перепутті.

А Всеволод? Що буде із Всеволодом? Адже він покладає на неї надії, і саме тому пішов до князя в дружинники, викликав кагана на поєдинок, повіз, зрештою, знак її Олегові. Адже він кохає її, вірить у своє щастя. Невже вона розіб'є віру, спопелить, надію, єдину, може, у житті? Невже це неминуче, конче необхідне? Нащо ж було підігрівати тоді їх — і віру, і надію? Нащо вона робила це, особливо по зустрічі в Чернігові? Так собі, не задумуючись, чи за велінням серця?

Дівчина ще дужче хмурить чоло, пробує збагнути в решті решт істину, розгадати відому і невідому їй таємницю.

Раптом з-за стін, десь аж ізнизу, донісся чийсь приглушений, ніби обірваний крик. Княжна здригнулася і не встигла осмислити як слід, де і хто міг крикнути, як прорвалася до неї в терем якась невиразна метушня, потім — важке гупання і брязкіт мечів.

(Далі буде)

В ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Відділ ім. Лесі Українки у Кіндерслей, Саск.

шле найкращі побажання

Центральній Управі Союзу, редакції „Промінь", членкам по відділах і всьому українському народові.

Христос Воскрес!

Анна Охрій, голова

Савеля Гриба, секретарка

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ДІТИ БОЖІ

Кам'янистою дорогою, що вела до Єрусалиму, йшов малий пастушок Яків. Він був дуже стривожений. Серед ясного дня скоїлося щось таке, чого він не міг зрозуміти. Сонце раптом померкло, темні хмарки закрили небо і блискавиці освітлювали небосхил.

Уже наближався до Саеранської брами, як побачив юрбу людей, що перелякані втікали до міста. Малий Яків теж злякався і хотів десь заховатися, але на щастя назустріч йому вибіг Йозуе. Яків дуже зрадів, побачивши приятеля, і зараз запитався, що сталося.

Йозуе схопив його за руку і потягнув за собою. Вони опинилися під покрівлею якоїсь хати і тоді Йозуе почав йому вияснювати:

— Хіба ж ти не чув, що сталося з нашим пророком, Мессією з Назарету? Старшина не злюбила його і засудила на розпяття на Голготі. Я бачив, як його провадили на страту. Він ніс важкий хрест, а слуги старшини знущалися над ним. Це було дуже жорстоко! Я не міг дивитися і втік.

Почувши слово „Мессія", малий Яків здригнувся. Він теж зазнав від цього Мессії великої ласки. Він був з роду сліпий, і це дуже турбувало його матусю. Вона шукала всяких способів, щоб помогти своїй дитині, та всі її заходи були даремні. Одного разу вона почула про Мессію з Назарету, що зціляв людей від усяких недуг. Тоді вона взяла синочка з собою і привела до Ісуса. Там було дуже багато дітей з матерями. Та Яків тоді нічого не бачив, тільки почув, що хтось поклав

на його голівку руку, опісля доторкнувся очей і сказав:

— Сину, подивися на мене!

Тоді темрява з очей зникла і Яків побачив лагідне, божественне обличчя Мессії і ті блакитні очі, що дивилися глибоко в його душу. О, він ніколи не забуде тієї чудесної хвилини. Тоді він вперше побачив Ісуса, свою любу матусю, золоте сонце і блакитне небо.

То ж почувши про жахливу подію, що скоїлося з Мессією, Яків дуже схвилювався і його очі залилися сльозами. Йозуе взяв Якова за руку, повів в оливковий сад, що притикав до міських мурів і почав потішати.

— Не журися, друже! Вони не можуть вбити Мессію, бо він Син Божий! Він сам про це навчав: казав, що він посланий відкрити людям Божу правду, і що всі люди мають стати дітьми Божими. Чи чув ти про це, колинебудь?

Яків слухав з полегкістю сво го приятеля, а коли почув, що всі люди мають стати дітьми Божими, призадумався. Так, — він пам'ятає, якраз після зцілення його очей, підійшов до Мессії один законоучитель і запитав:

— Учителю, скажи мені, що маю робити, щоб увійти у царство Боже?

Ісус ласкаво усміхнувся, взяв Якова з-поміж дітей на руки, посадив собі на коліна і сказав до всіх людей:

— Амінь, говорю вам, що як не будете такі, як ці діти, не ввійдете в царство Боже.

Малий Яків, тоді ще не розумів, що це означає. Але слова Мессії запевняли його, що всі люди мають стати Божими дітьми. І ці слова запали глибоко у Якову душу. Що може бути краще, як стати Божою дитиною? Його серце сповнилося неземною радістю і оченята заграли дивними огниками. Він сміливо й радісно дивився в очі своєму приятелеві.

Обидва хлопчики ще довше були б розмовляли, але побачили відділ римських вояків, що твердим військовим кроком зближався від гори Голготи. Вони зараз розпрощалися і розійшлися.

Малий Яків вертався до дому. Він повірив словам Йозуе, що Мессію, який звав себе Сином Божим, ніхто не може вбити. Він вірив і відчував своєю істотою, що скоро мусить статися щось, що здивує ввесь Єрусалим. Бо хто може противитися волі всемогутнього Єгови? Бог може робити, що захоче. Той, хто привернув йому зір, не може бути принижений. Він Господь Саваот, що

творив такі дивні чуда, мусить бути прославлений.

Та не довго довелося малому Якову ждати на здійснення своїх сподівань. Третього дня, в саме свято Пасхи, рознеслася по Єрусалимі вістка, що Ісус, учитель з Назарету, Син Божий — воскрес. Ісусові найближчі учні, що ранкам прийшли до Його гробу, знайшли гріб порожнім. Деякі з них бачили Ісуса живим і навіть з Ним розмовляли.

Малий Яків дуже втішився цією радісною новиною. Він вірив у воскресіння Месії щирою дитячою душею. Ця Пасха стала днем в о с к р е с і н н я Христа, найбільшого добродія, що обдарував його темні очі світлом. Побачивши свою матусю сумною, Яків зараз підійшов до неї і сказав:

— Не сумуй, матусе! Все те правда! Наш Месія таки воскрес!

Матуся усміхнулася, поцілувала свого синочка і сказала:

— Так, це правда! Я теж вірю, що Він дійсно воскрес. Якщо Він міг вернути тобі сліпому — зір, то тією самою силою Божою, Він і воскрес. Тому ми й залишимося Його вірними і вдячними учнями!

— І дітьми Божими, — додав з радістю, малий Яків.

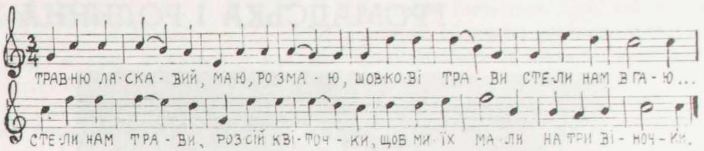

ТРИ ВІНОЧКИ

Травню ласкавий,
Маю-розмаю,
Шовкові трави
Стели нам в гаю.

Стели нам трави,
Розсій квіточки,
Щоб ми їх мали
На три віночки.

Один віночок,
Гарно прибрати
Той образочок,
Де Божа Мати.

Другий рясненький
Квіток багато,
Для матусеньки
На її свято.

Третій замає
Ген, край діброви
Де спочиває
Стрілець Січовий.

М. Підгірянка.

ПІДСНІЖНИК

Гей, під сонним лісом
Кригу топить Тиса.
Промінь сонця впав, —
І в гаю підсніжник,
Шапочку підняв.

З теплими вітрами
Шепче пелюстками
Квітка чарівна.
Це ж бо у розвідку
В гори першоквітку
Вислала весна.
Я знайду на схилі
Той підсніжник милий,
Що цвіте в гаю,
І з весняним святом
Привітаєм з татом
Матінку свою.

С. Білак.

ПИСАНКИ

Спекла мама на Великдень
Біленькі паски,
А я куплю фарб і спишу
Гарні писанки.

Розмалюю на писанках
Квітки, ялички,
І роздам їх на Великдень
По між діточки.

А братові маленькому
Дам писанки дві,
Щоб качав їх по зеленій
Шовковій траві.

М. Верес.

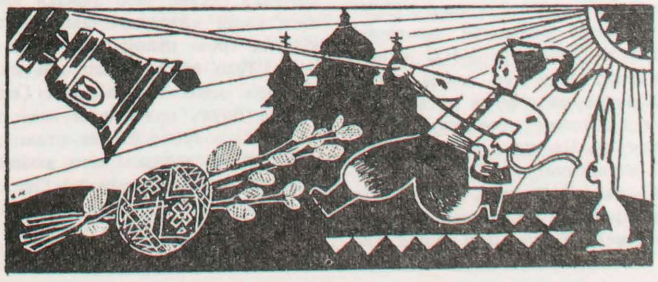

З ВЕЛИКОДНИХ УСМІШОК

— Ціп-ціп! — курятко говорить —
Квіточко маленька!
Ти самітньо тут зацвіла, —
А де ж твоя ненька?..

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

При писанні писанок (демонстрація). Перша зліва пані Анаст. Деміртак, друга пані Марія Якович.

З ДЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ „ДОНЬКИ УКРАЇНИ"

Монтреал, Кве.

„Весняний чай" — це вже традиційна подія в життю нашого відділу.

Цього року відбувся він 15 березня в неділю і головною ціллю було показ мод на 1964 рік, моделювали переважно членкині пані: О. Регуш, М. Березка, Л. Мойсієвська, У. Ярошевська, М. Літепло, У. Прокопів, Г. Загурак і А. Ревуцька. Вітала голова відділу Доньки України О. Регуш. Заповідали пані: Г. Мельник і Шерет.

Заля, столи, сцена гарно прибране заходом комітету господинь: М. Березка, Цюрко, С. Головач, М. Літепло, Г. Легукі, А. Ковальчук, О. Регуш, Т. Текело, Я. Випрук, М. Зимовець. Багато прислужився п. Данилюк, який є власником квітерні „Віктор", даруючи квіти.

Показ моди

Гарні плетені суконки жакетики, спортове убрання, тощо, цікавило пань. Помітним цього сезону було відтіні ясних красок синього, рожевого, жовтого і досить білого. Багато блузок і жакетиків в паски. Переважають малі комірці і довші рукави. Показ мод закінчився розігравкою чотирьох гарних річей, дещо з того, що моделювали. Опісля подано перекуску і чай. В міжчасі була роздача сімдесяти дарунків за щасливим номером, яких надіслали різні фірми Монтреалю. Заля була вщерть переповнена. Добрий прихід був нагородою за труди в користь Собору св. Софії.

ПИСАННЯ ПИСАНОК

Весна іде тепло несе, в скорому часі задзонять Великодні дзвони. Це наш Великдень, якого ми так чекаємо. Його святкуємо врочисто, дотримуючись наших давних українських традицій. І багато з нас працює над тим, щоб ці звичаї затрималися, особливо щоб їх передати молодому поколінню. І в Монтреалі жіноче товариство „Доньки України" має свою членку-піонерку, яка щороку багато праці і часу посвячує для поширення українського мистецтва. В 1928 р. пані Анастасія Демітрак приїхала до Канади і привезла з собою невмирущу любов до українського мистецтва різного роду вишивок, а також мистецьке уміння писати писанки. Цей Божий дар, пані А. Демітрак не занедбує, а щороку демонструє писання писанок для молоді і старших всюди де тільки є змога. Користають з того шкільні діти літом на оселі, старші з СУМК у дні посту. Запрошує товариство „Просвіта", запрошує У.Н.О і інші. Того року припадає також десята річниця демонстрування писання писанок в одному з великих склепів Монтреалю. Це дуже корисна праця для поширення українського мистецтва між чужинцями. Пані Н. Демитрак щороку помагають її учениці а у великій мірі пані Марія Якович. Усі пояснюють не тільки самий процес писання, але і значіння взорів на писанці та історію писанки. Багато людей цікавилися писанками, вишивками, різьбою, керамікою та народніми строями, а у великій мірі приміненням вишивки до модерного одягу як суконок чи блюзок, жакетиків тощо. Склеп звичайно реклямує писання писанок, прибирає вікно при головній вулиці українськими мистецькими речами і писанками, відтак у склепі дає місце на показ писання писанок. Сюди приходить пані А. Демітрак вже десять років і з панею Марією Якович і іншими панями у вишиваних суконках чи строях, стараються запізнати зацікавлених з українським народнім мистецтвом і писанням писанок. Багато старших і молодших вже пише писанки і вишиває, але не багато є таких, що хоче навчити других так, як це старається робити пані А. Демітрак.

Рівночасно залучую 5 дол. як дарписанка від пані А. Демитрак пресовий фонд „Променя".

Г. Михальчук

МЕНЗІ, МАН.

Свято визначних жінок дня 16-го лютого в неділю вечір відбулося за старанням відділу ім. Лесі Українки в Українськім Народнім Домі. Свято в честь героїнь — Олени Теліги, Ольги Басараб, Хариті Кононенко, поетеси Лесі Українки і письменниці Ольги Кобилянської. Свято почато панахидою яку відслужив о. І. Мельник. Про життя і діяльність згаданих жінок прочитали реферати слідуючі пані — голова Юська Друль про Олену Телігу, Розалія Пелешок про Лесю Українку, Михайлина Чвалюк про Ольгу Басараб, о. Мельник про Харитю Кононенко, на закінчення сказав, щоб завсіди шанувати своїх визначних людей, котрі віддали свою працю для свого народу. Таке важне свято для нашої громади оцінюється високо. Голова Юська Друль подякувала всім присутним, а зокрема Всечес. отцю і добродійці, за труди. Свято закінчено „Ще не вмерла Україна" і Гад сейв да Квін.

Розалія Пелешок, секр.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ КН. ОЛЬГИ

Вінніпеґ, Ман.

Після літнього відпочинку і перерви в громадській роботі, жін. т-во, відділ Союзу при Соборі св. Покрови у Вінніпезі почало свою працю в новому сезоні у м. вересні. Найбільш замітною та незвичайною імпрезою було Свято Книжки сполучене з відзначенням всесловянських апостолів — Кирила і Методія.

Святочна академія відбулась в залі Собору 3-го листопада 1963 р. і була відмінна своїм характером. В ній взяли участь високі достойники нашої церкви — Блаж. Митрополит Іларіон, Преосв. Владика Борис та місцеве духовенство сусідніх громад.

В програму свята входили — хорові пісні, деклямації, доповіді: свято було відкрито брітійським гимном та вступним словом пані Марці Синіцької. Хорові співи відбувалися під диригентурою: жіночий хор — пані І. Мельник, сумківський хор — Я. Коптій, церковний хор — диригент п. В. Палюк. Деклямації виголосили школярі — Наталка Стус, Богдан Зайцев, Ігор Стус, богослов Г. Філь, учні української школи — збірна деклямація.

Цінну доповідь про життя святих Кирила Методія виголосив Блаж. Митр. Іларіон. Кінцеве слово Всеч. о. Стус і український гимн закінчували це величаве свято.

Під час свята відбулась виставка книжок під управою пані Крищук.

З ділянки домашнього господарства — заходами членок відділу перед різдвяними святами відбувся в Ґрейтер Вінніпеґ Ґез Компані показ і демонстрація приготування різних страв та печива на великі прийняття включно з новорічними закусками. Велике число жінок та запрошених гостей зійшлися на цю імпрезу, де відбувалась також розігравка подарованих компанією речей.

Святково-різдвяний час найбільше праці в організації — крім дитячого концерту, дарунків, готування до коляд, розподіл на ґрупи — коляда на українську школу, а цього року зокрема крім різдвяних коляд відбувалось у нас щедрування на ціль дитячої літної оселі. Щедрування відбувалось під час Йорданських Свят. Наш відділ, зокрема пані М. Синіцька, голова, зібрала святочних привітань для журнала „Промінь" на около 100 дол.

В м. лютому відбулась у нас демонстрація декорування тортів, що його демонструвала представниця Ред Ривер Кооп Бейк Шоп. На цім вечорі було поважне число присутніх пань.

Свято Лесі Українки — заходами культ.-освітнього комітету відбулись святочні сходини для відмічення роковин 50-ліття з дня смерти поетки. Програма була скромна але гарно приготовлена. Святочну доповідь виголосила пані Марія Зайцев.

Дві пісні відспівала пані Бан, декл. „Морська тиша" — учениця рід. школи — Л. Ільченко, декл. „Контра Спем Сперо" — пані О. Хроль. Кінцеве слово сказала пані Марця Синіцька, голова, а пані Шавель в імені присутніх зложила подяку учасникам. Свято закінчилось чаєм і товариською гутіркою.

Стріча батьків з учителями рідної школи при Соборі відбулась 22 лютого заходами Комітету Матерів. Від 10 до 11 години родичі були присутні при навчанні в клясах. У шкільній авдиторії Кінґ Едвард для дітей була фільма, а родичі тимчасом провели на розмові з учителями про поступ дітей та проблематиці рідномовного виховання. Школа у нас добре зорганізована і нею піклуються родичі та громадяни.

Добродійна праця — наш відділ йде назустріч всякій харитативній службі. Членки найбільше сходяться для праці в Червонім Хресті раз у місяць та беруть роботу додому. Репрезентанткою Ч. Х. є пані Кушнірик.

Опіка над старшими людьми також належить добродійній праці. У Вінніпезі є старечий дім, яким опікуються сестри жалібниці при Греко-Католицькій Церкві при помочі всіх українських жіночих організацій. Наш відділ бере активну участь в тій ділянці. Зацікавлена в тій праці пані М. Синіцька, яка належить також до Ради Директорів. Заходами т-ва організуємо концерт для старших щонайменше два рази в рік.

Вспяний чай у нас вже увійшов у традицію і відбувається першої неділі м. березня. Це вже весняна товариська зустріч і до неї членки урочисто готуються. Цей чай минулого м. (березня) відкрив інспектор шкіл М. Іванчук цікавою промовою на виховальну тему, скеровану спеціяльно до українських матерів.

Чайне прийняття було величаве, велика присутність гостей, багато удекоровані столи, товариська гутірка та продаж печива і ручних робіт замикали програму чайного веснянного чаю.

На 5 березня заходами відділу відбувся вечір сходин, на якім виголосила доповідь пані Д. Гарді на тему „Що робимо для старших самітних горожан Канади".

М. Зайцев, кор. секр.

35-ті РОКОВИНИ ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА В КЕНОРІ, ОНТ.

(Із цієї нагоди Товариство зложило $200 на різні національні цілі)

Жіноче т-во ім. О. Кобилянської святкувало ювілей 35-ліття своєї діяльності з такою програмою: В церкві Молебень за патронку т-ва О. Кобилянську і за померлих членок: Т. Атаманюк, А. Шелест, А. Ґрушецьку, Ю. Гуменюк і А. Кохайду. Спільний обід, яким проводила голова т-ва п. Анастасія Кіт. Вона покликала до звіту першу голову М. Атаманюк, яка в загальних рисах з'ясувала коротко працю т-ва за 35 літ вичислила всіх голів, секретарок та всіх інших, які посвячували свої труди на різних постах, вказала на тяжкі часи їх праці при заснуванні.

Секретарка п. М. Ґала дала фінансовий звіт за 35 років, з якого присутні довідались, що жіноче т-во, крім помочі для Читальні і Рідної Школи, багато жертв дало на національні цілі, як — Інвалідів, Політичних В'язнів, Рідну Школу в краю, письменницям, Національній Раді, КУК, шпитлаям, Червоному Хрестові, нашим вигнанцям і т. п. — на все це т-во зібрало і видало $77,340.40.

За довголітній провід в т-ві дано признання і удекоровано рожами заслужених довголітніх голов т-ва і секретарок. Признання висловила організаторка т-ва п. Е. Ситник слідуючим бувшим головам — М. Атаманюк, С. Стручинській, М. Степанюк, М. Цуркан (неприсутній передано квіти), секретаркам — Е. Ганчарик, М. Галі і В. Кондрі. Господині п. Василюк китицею квітів склала подяку за 14-літню працю.

Вшановано дві найстарші членки: Є. Кіт і Р. Франчук. Дано признання першій і теперішній управам, голові Анастасії Кіт, П. Лозинській, К. Хмелюк, А. Ратуцькій, М. Савич, О. Романюк, М. Мельник, А. Русак, Й. Москва, Т. Черевак і М. Черевак (неприсутня). На закінчення відспівано многая літа!

З нагоди річниці Жіноче Т-во виасигнувало з каси $200 на національні цілі, з того 50 дол. на пресу по 10 дол. „Український Голос", „Новий Шлях", „Поступ" журнали — „Жіночий Світ" і „Промінь". На Жін. КУК — 15 дол., на Осередок Культури і Освіти — 10 дол. На видання книжки про п. Йонкер — 100 дол. і на Світову Федерацію Українських Жінок — 25 дол.

Щире признання Вам за це, Українки Кенори!

Е. Ситник

КОНЦЕРТ У 150-ЛІТТЯ ШЕВЧЕНКА

Волей Норт Суррей, Б. К.

В неділю 8-го березня, після Служби Божої була відслужена о. Блажуком Панахида в память поета.

Опісля всі зайшли до парафіяльної залі де жіноче т-во ім. О. Кобилянської подало перекуску і чай. Опісля всі поїхали до залі Канадійських ветеранів, де в 2 год. дня розпочалась святочна академія.

Голова церковної громади п. В. Арійчук у вступнім слові, сказав коротенько про значіння свята і відкрив академію. Церковний хор під керуванням пані Залубняк виконав: „Заповіт", „Реве та стогне" та інші пісні, а хор СУМК під диригуванням о. Блажука відспівав: „Думи мої", „Ой три шляхи", „Встане хмяра", „Поклін тобі Тарасе", діти рідної школи, „Садок вишневий".

Також діти рідної і недільної школи гарно деклямували вірші Шевченка: Олег Томченка, п-ні добр. Блажук, Михась Боднар, Оля Грицюк, Глорія Найдиш, Роман Бабюк, Альфа Демчук, Маруся Блажук, Марко Демчук, Марта Грицюк, Давид Лисак, Олександер Антонішко, Катруся Лисак, Даруся Антонішко, Надія Сташин, Таня Лисак, Петрусь Блажук, Джуді Ахтемійчук, Петрусь Боднар, Оленка Антонішко, Соня Кравчук і Ліна Ушкало.

Сольо-спів виконав учень рідної школи Ігор Залубняк, а сольо на акордіоні Роман Бабюк.

Після деклямацій п. Фелюшко прочитав пролог присвячений Т. Г. Шевченкові.

А так виступив п. Т. Грінченко з рефератом в котрім розповів, хто був Шевченко, про його життя та творчість і як його большевики сьогодня фальшують.

Слава тобі великий Кобзаю! Заповіти твої виконувати будем і поки сонце сяє в небі, тебе не забудем.

Грінченко

ПОДЯКА

Почуваюся до милого обовязку зложити щиру подяку всім тим, що мене відвідували у шпиталі, а зокрема д-рові Мельникові за його першу поміч, Всеч. оо. духовним — прот. О. Хомякові і Д. Лучакові, членкам жін. т-ва (відділ Союзу Українок Канади), членкам Добродійного Товариства, поодиноким паням а всім разом дякую за розраду, квіти, книжки та увагу. З нагоди щасливого повороту додому і в пошану моїм друзям складаю 5 дол. на тривалий фонд „Променя".

Ольга Гладун, Едмонтон

СПРОСТУВАННЯ

У згадці „Памяті дорогої матері", Торонто, що появилась була в ч. 4. м. м., на стор. 28 помилково подано імя доньки бл. п. Т. Гладун — Наталка. Має бути Соня, яка тепер заміжня за др. С. А. Маскаль і живе у Ванкувері, Б. К. Спросування подала сестра Оля.

Світлина з ювілейного прийняття п-ва Григорія і Марії Михайлишинів у Едмонтоні, яке відбулось з нагоди 50-ліття подружнього життя 25-го січня, 1964 року в залі Михайла Грушевського. Прийняття для ювілятів улаштували приятелі та родина. Обширні описи про цей ювілей було поміщено в „Українському Голосі" і „Віснику".

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ В ОТТАВІ

Вже минуло чотири роки, як в Оттаві зорганізовано відділ Союзу Українок Канади. Помимо того, що наш відділ числить 18 членок і що початки були тяжкі, багато корисної праці було зроблено.

Наш відділ льокується при церкві Успіння Пресв. Богородиці. Річні збори т-ва відбулися 21-го січня 1964 р. в парафіяльнім домі. Звіт діяльности дала голова т-ва пані Н. Тріщук. Від самого початку наш відділ звернув увагу на ділянку українського народного мистецтва і його популяризації. Відділ влаштовував курси писання писанок. Інструкції давали пані: М. Мандзюк, Д. Кір, М. Лазарович, і С. Прокопович. В протягу 4 років відбулось три виставки українського народного мистецтва. Для двох ми випозичили речі з музею Союзу з Саскатуну, а раз власними силами. Ці виставки причинились до популяризації українського народного мистецтва між мешканцями столиці Канади. Наші вишивки і писанки купують радо до домів з інших народностей. Льокальна преса цікавиться нашою працею і кожного року містить знимки та описи про українські святкові традиції, а так само і через телевізію. Тут дуже добре вивязалась пані Параня Крокош і льокальна стація все покликає її до виступів.

Недільна школа у нас була важливою від самого початку і відділ перебрав на себе її керівництво. Тепер провадиться регулярно. Наука у трьох клясах. До розвитку недільної школи причинились багато пані: О. Мех, Н. Тріщук, Даруся Кір, С. Прокопович, О. Самець, панна С. Дорофей, п. М. Заболотний та парох, Всеч. о. Ґоргіца. Головою комітету недільної школи є добр. Л. Ґоргіца, кваліфікована учителька. Відділ спільно з управою церковної громади улаштував св. Миколая для дітей.

Культурно-освітня праця не лишається позаду іншої — відбувались у нас доповіді на різні теми та свята роковин українських письменниць. За останні чотири роки наш відділ відвідали з доповідями пані — Наталя Когуська, Марія Мадюк, Стефанія Пауш, Доця Яндова і цього року Анна Токарик — голова Союзу Українок Канади. Ці відвідини витворили ближчі звязки з центральним проводом організації та її широкими завданнями. Членки наші передплачують журнал „Промінь", а пані Олена Даркович провела кампанію за новими передплатницями.

При праці перед Великоднем у громаді. Зліва пані Н. Тріщук — кількалітня голова т-ва і референ. добр. праці Союзу Українок Канади — друга пані Слава Прокопович, голова мистецького відділу т-ва.

Наш відділ входить в склад Оттавської Жіночої Ради від трьох років беремо участь в різних загальносуспільних імпрезах. Беремо участь в льокальнім КУК через нашу представницю. На будівельний фонд церкви ми пожертвували $1,700.00 в тих 4 роках. Членки помагають у парафіяльних обідах і співають у церковнім хорі.

Заряд т-ва на 1964 рік — пані: Ірина Мушка — голова, Н. Тріщук — уступ. голова, заст. голови — О. Самець і І. Лошна, добр. Л. Ґоргіца — рек. секретарка, Т. Волох — кор. секретарка, К. Мойсейчук — касієрка. Референтки комітетів — мистецтва — С. Прокопович, соціяльний — А. Керелюк, недільна школа — добр. Л. Ґоргіца, добродійної — О. Самець, Т. Волох, представниця до Жіночої Ради — М. Лазарович, до КУК — К. Мосейчук, контрольна комісія — Марія Мех, А. Керелюк, М. Токарек.

Даруся Кір, секр.

МОЄ ЩИРЕ СПАСИБІ

В м. квітні, пані в Едмонтоні, за ініціятивою пань М. Гавриш і К. Засійбіди устроїли „шавер" для моєї доні Віри, яка вийшла заміж у Каліфорнії. Цією дорогою складаю мою сердечну подяку хресним батькам Віри: п. Татчинові і пані І. Пуцентеловій за подарунки. Дякую моїм краянам і приятелям за вшанування моєї доні та гарні подарунки на нове господарство, членкам жін. т-ва за прихильність і подарунки для Віри. Зокрема щиро дякую пані Марії Гавриш за її труди і посвяту, а всім разом моє щире і сердечне спасибі.

Віра оцінить вашу увагу і ніколи не забуде вас, ані того народу з якого вона походить. З нагоди цього прийняття для Віри, складаю 5 дол. на тривалий фонд „Променя".

Анна Крамар

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ДАВФИН, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори т-ва відбулись 12-го грудня 1963 р. в Укр. Нар. Домі. Голова склала щиру подяку всім членкиням за кооперацію.

В протягу року т-во відбуло 10 місячних зборів і 7 засідань заряду та програмового комітету.

Діяльність т-ва: приготовили членки 15 обідів для ріжних організацій, ново-річна вечеря, весняний базар, осіння вечеря, річниця Укр. Нар. Дому і 2 випродажі уживаних речей.

В культурно-освітній праці — улаштували концертом свято Л. Українки, Тараса Шевченка О. Кобилянської і Свято Книжки. Також відбули, членський чай. Членки співпрацювали з Укр. Нар. Домом при буфеті на Ексебишон. Відділ зорганізував молодший СУМК і опікується ним, членки брали участь у з'їздах Союзу. Членки т-ва брали участь у загальних збірках міста — на Інститут Сліпих, Червоний Хрест і Туберкульозну клініку, вінок на памятник Невідомого Вояка, чай для льокальної Жіночої Ради, в Різдвяній забаві для старців, обдарували хворих у шпиталі на Різдво та Великдень.

Пожертви: — на церкву св. Юрія у Давфині 1,000 дол., умеблювали подвійну кімнату у Колегії св. Андрея $525.55, на Укр. Нар. Дім у Давфині 400 дол., на журнал „Промінь" та інші пожертви. Товариство придбало святочних оголошень до „Променя" старанням голови пані Андрей чук.

З 1962 року осталось в касі $206.40. приходи на 1963 р. $3,476.37, розходи на 1963 р. $3,284.15, осталося в касі $398.62.

Заряд т-ва на 1964-ий рік, пані: М. Андрейчук — голова, М. Царук — заст. голови, М. Білоус — кор. секретарка, Е. Підлипна — рекор. секретарка, М. Горчинська — заст. секретарки, О. Кізь — касієрка. Контрольна комісія — А. Мазур, М. Кулбаба, Е. Савчук.

Представниці до льокальної Жіночої Ради — добр. Олесюк і пані Г. Ковальчук.

Явдоня Чайковська, уст. секр.

НІЯГАРА ФАЛС, ОНТ.
Відділ Доньки України

Річні збори т-ва відбулися 21 січня 1964 р. в парафіяльній залі. Звіт діяльности здавали членки заряду.

За рік відбулось 10 місячних зборів. Працю в 1963 році почато приготуванням спільної Святої Вечері, пізніше т-во приготовило вечерю на пущення, День Подяки та 25-літній ювілей членів. Т-во улаштувало свято Лесі Українки та День Матері з чайним прийняттям, продаж печива і писанок та два бінго і базар. Обіди видали на Спільне Свячене, на храм і в честь п-ва Менос з нагоди їх пожертви лавок до церкви. Одно прийняття для студентів з Києва (Україна), які загостили до наших сумківців, прощальне прийняття для Всеч. о. і добр. Ференсів і привітальне прийняття для Всеч. о. Цукорника а також в громаді прийнятя для трьох Дмитрів.

В листопаді 1963 року ми відсвяткували 15-ліття нашого товариства, найняли Панахиду за померлих членок і обід. Приходи за 1963 р. 535.08, розходи 260.71.

Стефанія Когут, секр.

Світлина з ювілею 25-ття подружжя п-ва Степана і Йоанни Горуків в Гемилтоні, що відбулось заходами родини і приятелів 7-го вересня 1963 р. в парафіяльній залі. Повний опис свята був поміщений в „Українськім Голосі".

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Заходом відділу Союзу ім. Ольги Басарабової в Геффорд, відбулося Свято Героїнь 26-го лютого ц. р. в церковній залі. Святочну академію попередила Панахида в церкві за трьох визначних постаттей — Лесю Українку, Ольгу Басараб і Олену Телігу.

У святочній програмі виступали членкині нашого відділу. Свято відкрила вступним словом — голова відділу пані Параска Барабаш. Жіночий хор під проводом пані Ольги Андрущак відспівав три пісні: „О Україно", „Марічка" і „Кокошка".

Реферати про життя і творчість героїнь виголосили: о. С. Зузак про Ольгу Басараб і Олену Телігу, а Галя Зузак про Лесю Українку. Святочні деклямації мали слідючі пані: Стефанія Гавриш — „Скрізь Плач", Савеля Гарах — „Грай моя пісне", Олеся Михайлюк — „Контра Спем Сперо", Михаліна Гавриш — „Вечірня година", Марія Калин — „Пісня", Ольга Андрущак — „На вічну память Ольги Басараб".

Свято закінчено відспіванням українського гимну „Ще не вмерла Україна". По закінченні святочної програми слідувало чайне прийняття, під час якого зібрано 10 дол. на пресовий фонд журналу „Промінь".

Галя Зузак

ПОДЯКА

Оцим маю велику приємність сердечно подякувати відділам Союзу у Шіго, Винярд, Йорктоні та Св. Анни у Форт Френсис, Онт., а також сестрицтву при громаді у Шіго (пол.) та численним громадянам шіговської округи, і нашим бувшим парафіянам з Форт Френсис за надіслані листи, привіти й поздоровлення в часі мого перебування у шпиталі, і за численні дарунки для мене й нашого новонародженого сина.

Окрему подяку складаю Всеч. о. Василію й добр. Ользі Бойчукам за духову опіку й моральну допомогу подану ними для мене в час моєї недуги.

Леся Удод, Шіго, Саск.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори т-ва відбулися 3-го грудня в церковній залі св. Івана. Повний склад заряду доповнено 30 грудня. Діяльність: у минулому році відбулося 10 місячних засідань і одно надзвичайне. Тов. улаштувало: Новорічну вечерю, спільне свячене, празник, двоє пущень, два весільні обіди і один поминальний, зарядили — Великодне печиво, осінне і базар. З добродійної ділянки — брали участь в міждержавнім чаю і ввесь дохід з випродажі національних страв і печива повернули асоціяції малорозвинених дітей. Подарували пару речей і помогли з печивом місцевій шпитальній організації, доглянули один стіл під час їх базару. Занималися збіркою грошей (тегдей) для умово-хворих і Червоного Хреста і посвятили свій час під час Т. Б. клініки. Відвідували хворих продовж року. Позносили овочі під час Різдвяних свят, і свячене на Великдень українським пацієнтам, оплачуємо часопись „Український Голос" для шпиталю. Тов. дає подарунки дівчатам, які вступають в подружне життя, оцінюючи їх працю при відділі. Постарали Різдвяний дарунок для Всеч. отця С. Гребенюка і добродійки. Приготовили прощальну вечерю для них і на памятку вручили добр. Гребенюк дарунок з побажаннями.

Відбулися імпрези — 100 річчя Ольги Кобилянської і 50-ліття дня смерти Лесі Українки і роковини Ольги Басарабової. Членки брали участь в святі Тараса Шевченка. Улаштовано Різдвяний концерт для дітей, „День Матері", Свято Книжки і День Студента. Розпродали тикета котрі одержали від централі і 10 книжок „Українська жінка в хореографії" в користь журнала. Вислали делеґатку на домініяльний з'їзд. Відновили відділ СУМК. Започаткували бібліотеку українських книжок, починаючи від творів Ольги Кобилянської і доплатили 40 дол. з попередним 100 дол., на видавничий фонд ім. Н. Кобринської і вислали 100 дол. на будівельний фонд Інституту Могили в Саскатуні.

Членки беруть участь в церковнім хорі під диригентурою Савелі Лазарович і разом з церковними членами помалювали кухню в церковній залі і заплатили за підлогу вложену до церкви.

Фінансовий звіт: З року 1962 осталося в касі 643.43, прихід в 1963 р. — 1,861.18, розходи в 1963 р. — 1.760.62, в касі осталося — 743.99.

Заряд на 1964 р. пані: — Д. Кіндрачук — голова, Д. Тимко — заст. голови, А. Завальська — 2-га заст. голови, М. Сохацька — секретарка, М. Бендас — секр. до преси, добр. С. Столярчук — касієрка. Контрольна комісія — Г. Новосад, А. Спилчин, М. Саранчук. Референтка журчала, Фонду Фундації Н. Кобринської і архіву пані — В. Білик, добр. С. Столярчук в програмовім комітеті. Комітет недільної школи: пані А. Спилчин, Г. Новосад і Я. Ворох.

М. Сохацька, секр.

ГРИМСБІ, ОНТ.
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори т-ва відбулися 10-го грудня 1963 р. в церковній залі. Звітували всі урядниці заряду. Відділ відбув 8 місячних зборів сходини відбулися кожного вівторка.

Членкині на ріжні імпрези приготовили 8 обідів, 7 чайних прийнять, 2 перекуски для дітей рідної школи, ходили щедрувати, відбулась лекція писання писанок під проводом панни М. Шувери, відсвяткували 50-річчя смерти Лесі Українки і в той сам час відбулася виставка українських вишивок. Вшанували память Ольги Басараб і Олени Теліги, вечерок на „Промінь", продаж печива, кілька членок жертвували овочі до оселі Київ, 1 базаровий шавер. Вислали делеґатку на окружний з'їзд. Допомагали церковній громаді грошеві і причинились до закупна меблів і Всеночника до Церкви, відвідували хворих. Фінанси представляються так: в касі з 1962 р. осталось — 194.17, прихід в 1963 р. — 1,177.48, розхід в 1963 р. — 1.257.97, в касі осталось на 1964 р. — 113.68.

Заряд на 1964 рік: голова — Е. Степова, заст. гол. — В. Кузик, рек. секр. — добр. А. Ференців, фін. секр. — Мир. Шпитковська, касієр. — Т. Дяковська. Контр. комісія — С. Шпитковська А. Вибиванець і Л. Білушенко; референтки: сестрищ — Марія Шпитковська, господинь — К. Киз, до хворих — Л. Прокоменко. Вписалось 3 нові членкині.

П. Бойчук, секр.

РЕДФІЛД, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори т-ва відбулися 6-го грудня, 1963 року. Звіт діяльности дали членки заряду. За рік відбулося 9 місячних зборів і 2 засідань.

Діяльність товариства була активна: Членки відбули 2 освітні вечірки, Свято День Матері, День Подяки з програмою, Свято Книжки, 2 обіди, пироговий вечірок і весняний базар.

Членки вишивали до церкви, вшили ковдру і постарали квіти до церкви. Висилали картки і квіти хворим. Занималися недільною школою, яку провадив Всеч. отець Зузак.

Жертвували: 500 дол. на церкву, 10 дол. на домініяльний з'їзд, 5 дол. на провінціяльний з'їзд, 10 дол. на сумківський фонд.

Фінансовий звіт: З року 1962 в касі осталось — 1,155.96, прихід в 1963 року — 379.78, розхід в 1963 р. — 653.33, в касі осталося — 882.41.

Заряд на 1964 рік: голова — О. Ковальська, заст. голови — Ю. Дмитрук і М. Котик, рекордова секретарка — А. Дмитрук, кор. секретарка — М. Дмитрук, касієрка — Е. Никифорук, контр. комісія — Ю. Катеринич і С. Никифорук. Референтки: освіти — О. Никифорук, журнала — Н. Заболотна, добродійної праці — О. Ружецька, сестрищ — Н. Никифорук, господинь — О. Плюта.

М. Дмитрук, секр.

ВЕРНОН, Б. К.
Відділ ім. св. Ольги

Річні збори т-ва відбулися 30 гр. 1963 р. в церковній залі. Звіт діяльности здавали членки заряду.

Діяльність т-ва: відбулося 10 місячних зборів, 11 засідань заряду, 5 вечорів писання писанок і шиття. Т-во спільно з громадою відбуло: Йорданську Вечерю, Спільне Свячене, обід на храм, весняний базар з вечерою, прощальний вечір для Прот. і добр. Василів, т-во взяло участь у вшануванні громадян — п-ва Дучаків і п-ва Микитюків, членки ходили колядувати. Заходами т-ва відбувся осінній базар з вечерою, пікнік для дітей, недільної і рідної школи, дарунки дітям на Різдвяний концерт. Спільно з членами Народного Дому улаштували пікнік з обідом. Новий Рік з вечерою і помагали з вечерою на пущення, видали обід на окружний з'їзд Союзу Українок Канади, чайне прийняття для голови нар. мистецтва Союзу в Б. К., два чайних прийнять з нагоди уродин членок-пань — А. Ромак і М. Микитюк. Т-во улаштувало 3 випродажі домашнього печива, бінго, свято Лесі Українки і Ольги Басарабової та Свято Книжки, взяло участь в академії Шевченка, приготовило 4

похоронні обіди, 1 поминальний, вечерю на міський карнавал. Т-во належить до місцевої Жіночої Ради.

Жертви: на місцеву церкву: 1,025, на Колегію св. Андрея, журнал „Промінь" Юнайтед Апіл, організаційний фонд Союзу. Фінансовий звіт: в касі з 1962 р. осталось 962.03, приходи в 1963 р. — 2,721.67, розходи — 2,754.81, в касі осталось 928.89.

Заряд т-ва на 1964 р. — пані: Василина Кучер — голова. Катерина Лучак — заст. голови, Катерина Лащук — рек. секр., Ксеня Ханасик — заст. секр., Марія Сокіл — касієрка, Софія Князь — фінан. секрет. Контрольна комісія — О. Шумий, А. Сорочак, В. Кринс. Референтки комітетів. господарства — Г. Пенюк, сестриць — Е. Лупул, Молодшого СУМК — Д. Павлишин, відвідування хворих — М. Сокол, нар. мистецтва — А. Висота, програмового — К. Винничук, музейного — пані Пясецька, бібліотеки — Г. Лучак, журнала „Промінь" — Г. Лучак.

Катерина Лущук, секр.

РОБЛИН, МАН.
Відділ ім. Доньки України

Річні збори т-ва відбулися 17-го грудня, в домі пані Марії Копельчук. Членки заряду і комітетів здавали звіти. Протягом року відбулося 11 місячних зборів. До т-ва вписалося 4 нових членок. Членки приготовляли дітей на Різдвяний концерт і День Матері. Відбуто вечірок в честь Лесі Українки, Свято Книжки і День Подяки. Спільно з церковною громадою відсвятковано роковини Тараса Шевченка.

Т-во приготовило 6 обідів, Спільне Свячене, обід під час Архиєрейської Візитації Єпископа Бориса, храмовий обід, осінню вечерю, пирогове пущення і помагали іншим організаціям з вечерою для піонерів на 50-літний ювілей міста Роблин; мали один базар і продаж Великодного печива, членки видавали перекуску на окружних зборах і на прощальний вечірок для о. і добр. Швець, перекуску на приняття дла о. і добр. Зубрицьких, членки помагали у 3-ох поминальних обідах і 3-ох поминальних перекусках, улаштовано випродаж уживаного одіння.

Членки т-ва брали участь в контесті стародавнього строю, що відбувся під час 50-літнього ювілею міста Роблин і багатьох з них виграли нагороди за український стрій. Один стрій мав поверх сто років в нім були вбрані Павло і Марія Копельчуки.

Перший раз вдібувалися в 1963 р. виклади української мови у вищій школі в Роблин. Т-во рішило відзначити студентів за найкращий попис в українській мові. Відзначення у формі чаші одержали студентки Ганя Корбут і Даруся Твердун за рівні марки. Т-во вислало на імпрезу пров. екзек. Союзу 6 писанок і 3 вишиваних речей. На загальний з'їзд С.У.К., що відбувся у Вінніпегу, делеґаткою від нашого товариства була пані Марта Лебедович.

До недільної школи учащає 47 дітей. Учителями є Марта Лебедович, Софія Островська, Анна Горбай, і п. Петро Бугера, помагають: Павліна Корчак, Люба Перхалюк і сумківка Магдалина Піць. Членки т-ва також помагають молодшому відділі СУМК.

Комітет відвідує хворих в шпиталі в домах. Т-во передплачує „Український Голос" до місцевого шпиталю. Товариство жертвувало на такі цілі: на Колегію св. Андрея 100 дол., Червоний Хрест 5 дол., на Стипендійний фонд 5 дол., на місцеву церкву 819.75 на парафіяльну хату $265.50, на фонд Іконостасу 50 дол., орг. фонд 20 дол. На фонд журнала „Промінь" $30.25.

Фінансовий звіт: З року 1962 осталось — 567.96, прихід в 1963 році — 1,706.88, розходи в 1963 році — 1,798.50, в касі осталось — 476.34.

Заряд на 1964 рік: голова — Анна Горбай, заст. голови — Павліна Бугера, секр. — Марта Лебедович, секретарки до оголошення — Софія Островська і Марія Ілащук, касієрка — Леонтина Піць, контрольна комісія — Наталя Кулик, Софія Островська і Марія Ілащук. Референтки: сестриць — Марія Мендро, від. хворих — Наталя Кулик. Господинь — Павліна Чернецька, шпиталю — Евдокія Корчак, освіти — Марія Ілащук, базару — Марія Хіць,

Анна Горбай, секр.

РОЗА, МАН.
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори жіночого товариства ім. О. Кобилянської відбулися -го грудня, 1963 р., в Народнім Домі.

Збори відкрила голова, пані Анна Барон хвилинною мовчанкою і подякувала всім членкам за кооперацію. Секретарка, пані Юстина Чубей здала звіт минулих зборів і цілорічної діяльности відділу. Усі членки заряду здавали свої звіти почерзі.

Діяльність відділу в 1963 році: Відбулося 6 місячних зборів і 3 засідань заряду. Відсвятковано День Матері і 35-літню річницю заснування відділу. Членки приготовили обід на храмове свято і дали перекуску на Поминальні Служби Божі нашої парафії по покійних членів і членок нашої громади. Мали один базар і сходини писання писанок.

Купили дарунок на 25-літний ювілей подружжя панства Романюків і весільний дарунок панні Орисі Чубей. Також вислано делеґатку на Домініяльний з'їзд в Вінніпегу.

Фінансовий звіт: в касі осталось з 1962 р. — 44.88, прихід в 1963 р. — 915.38, розхід в 1963 р. — 716.75, в касі осталось — 243.51. Заряд на 1964 рік: голова — Анна Баран; заст. голови — Варвара Романюк; рекор. секретарка — Юстина Чубей; фін. секретарка — Елена Когут; касієрка — Джорджіна Зарицький; контрольорки — Елена Чубей і Ліна Чубей; сестриці — Катерина Чубей і Варвара Романюк; господині — Юстина Чубей і Джорджіна Зарицький.

Юстина Чубей, рек. секр.

АЙТУНА, САСК.
Відділ Кн. Ольги

Річні збори жіночого тов. відбулися в Народнім Домі 17-го листопада 1963 р. Членки заряду дали звіти:

За рік відбулось шість місячних зборів і пять надзвичайних засідань. Товариство мало Великодне печиво та продаж писанок, Спільне Свячене, храмовий обід, давали вечерю через два вечорі після осінного базару, пирогову вечерю та продаж пирогів і кейків. Тов. даруе $1,300 на будову парафіяльної хати в Айтуні 100 дол. на будову Інститута в Саскачевані. Ми сповнили буджет до централі.

Фінансовий звіт: з року 1962 осталось $1,162.80, прихід за рік 1963 $1,631.88, розходи в 1963 р. $1,883.34, в касі остало $954.11.

Попередній заряд був одноголосно вибраний на рік 1964: голова — Марія Березюк, заст. гол. — Параня Смеснюк, секр. — Софія Давидюк, касієрка — Марія Гребенюк, контрольна комісія — Марія Мартинюк та Марія Воловідник і священик. Головна сестриця пані Смеснюк. Господиня пані А. Козій та пані Марія Гребенюк.

Софія Давидюк, секр.

ТІОДОР, САСК.

Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори т-ва відбулися 2 гр. 1963 р. в домі пані І. Доменко. Звіти з діяльности т-ва здавали членки заряду.

Діяльність т-ва: т-во приготовило прийняття для трьох весіль, улаштувало один осінній базар, один параф. обід, чайне прийняття та продаж Великодного печива і писанок, продаж квітів на День Матері. Через останніх три роки т-во займається збіркою по хатах на „Ментал гелт", даємо жертви на Червоний Хрест, недугу рака, на Інститут сліпих, фонд туберкульози. Тов. жертвувало на Інститут П. Могили в Саскатуні 125 дол., на місцеву церкву 100 дол. Для шпиталю передплачуємо „Український Голос" і „Промінь". Т-во вислало делегатку на з'їзд до Вінніпегу, пані С. Денесик на пров. З'їзд у Кристал Лейк — добр. Пук. Комітет відвідує хворих у шпиталі і дома. Т-во опікується українською школою, в якій навчає Всеч. о. Пук. На організ. фонд т-во дало 10 дол.

Фінансовий звіт: осталось в банку з 1962 р. — 951.62, приходи в 1963 — 1,031.90, розходи — 560.52. В касі осталось 1,423.00.

Заряд т-ва на 1964 р. пані: Ірина Гарасимчук — голова, А. Кулик — заст. голови, М. Маріянчук — секр., Л. Чорнописька — касієрка. Контрольна комісія — К. Павчук і Г. Козак.

Ірина Гарасимчук, голова

ЛАК ЛА БІШ, АЛТА.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відбулися 2-го грудня 1963 р. у домі пані Аннит Іванчук. Хоч наш відділ не великий числом членства, однак працю виконуємо з певним успіхом. Звіт діяльности здавали членки заряду. Діяльність товариства: відбулось 10 місячних зборів і 2 надзвичайних зборів. Мали 2 бінго, 2 бенкети продавали кухарські книжки своєї роботи, 1 осінний базар. Разом з громадою ходили колядувати. Улаштовано вечерок Лесі Українки і О. Басараб, програма складалась з читання про життя Л. Українки і О. Басараб. Дали дарунки для дітей під час Різдвяного Свята. Комітет відвідував хворих у шпиталі на Великдень дарують всім пацієнтам писанки. Відбувся вечерок писання писанок. Тов. вислало 2 делегатки на окружний з'їзд до Вилліндон. Членки дали обід на посвячення церкви, перекуску на церковних річних зборах і на окружний раді, приготовило обід на полеве Богослуження улаштовано 12-ті роковини заснування т-ва, а рік впису до С.У.К. 5 членок передплачують „Промінь", до церкви т-во покупило необхідні речі і жертвували 300 дол.

Фінансовий звіт: З року 1962 осталось — 365.60, прихід в 1963 році — 1,127.62, розходи в 1963 році — 1,158.30, в касі осталось — 334.92. До заряду увійшли на 1964 рік пані: В. Страшок — голова, А. Лобай — заст. голови, Р. Залужна — рек. секр., В. Погранична — касієрка.

Р. Залужна, секретарка

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

Відділ ім. св. Ольги

Річні збори товариства відбулися у домі пані Фіялки Тлощенської. Членок присутніх було 12. Звіти діяльности здавали членки заряду.

В протягу року товариство відбуло 10 місячних зборів. Відбулися такі підприємства: річне чайне прийняття, Великодне спільне свячене, свято Тараса Шевченка і День Матері концертом. Мали продаж Великодного печива, приготовили обід, осінню вечерю, базар і 2 перекуски при забаві в Народнім Домі.

Членки беруть активну участь у церковному хорі. У протягу року товариство дало жертви: на такі цілі: 950 дол. на церкву, 45 дол. на Народний Дім, 50 дол. на Колегію св. Андрея, 10 дол. на організаційний фонд Союзу Українок Канади.

Дарують дарунки дітям на концерт святого Миколая, передплачують „Вісник" і „Промінь" до товариства.

Фінансовий звіт — з року 1962 осталося у касі — 857.15, прихід в 1963 році — 843.10, розходи в 1963 р. — 1,277.34, в касі осталось — 422.91.

Заряд т-ва на 1964 р. голова — Михайліна Козар, заст. голови — Марія Григорчук, секр. — Анна Савчук, заст. секр. — Розалія Жуковська, касієрка — Стефанія Савчин. Контрольна комісія — Фіялка Тлощенська, Олеся Григорчук. Референтка сестриць — пані Кейко.

Анна Савчук, секр.

ГАРЯЧИЙ ЗАКЛИК!

Між іншими народами в Канаді, українська спільнота стоїть на високому культурному рівні. Наша молодь, покінчивши високі студії, виходить у світ, вихована у своїй вірі, у народніх традиціях й до певної міри, із знанням української мови. Про це найбільше дбає свідома українська матір.

Організація Союзу Українок від початку свого заснування, завжди звертала увагу на піднесення культури українського дому, на збереження й розповсюдження нашого мистецтва, мови, звичаїв, при помочі читаного слова в українській чи англійській мовах.

Для всякого видання, треба постійно мати належні фонди на руках, щоб можна вчасно дану працю видати й розповсюднити. Під цим зглядом, Союз Українок Канади є одинока українська організація, що має Видавничий Фонд — є це Фундація ім. Наталії Кобринської.

Під цю пору в нас є пекуча потреба літератури для дітей і підростаючої молоді відповідно до теперішнього часу; в цій справі Центральна Управа плянує зарядити Конкурс, або знайде інший відповідний спосіб. Треба видати праці деяких авторів. Тому мусимо підсилити і збільшити Фонд! Між нами є ще дуже багато членок, які своєї жертви ще не зложили — інші мають бажання доповнити або збільшити суму пожертв, що вони до цього часу зложили. Саме тепер, напередодні нашої видавничої праці, є пора цю справу доглянути.

В кожній громаді є чоловіки й жінки, які цікавляться розвоєм українського культурного життя в Канаді й радо дали б жертву на видавничі цілі, коли б до них звернутися. Інші, знова, складають жертви на „нев'янучий вінок" в пам'ять дорогих своїх, що від нас відійшли.

Коли б з кожної місцевості прийшло хоч би кілька пожертв, то разом воно начислить поважну суму, на поважну ціль. Українська жінка завжди стояла й стоїть на сторожі культури свого народу — цього принципу будемо придержуватися й надалі!

Тепер, з приходом весни, членки можуть складати великодню писанку на видавничий фонд. Жертви просимо слати прямо до централі. Імена кожної особи й сума будуть поміщені в „Промені".

М. Гавриш, рефер. Видавничого Фонду Союзу.

Всі приписи до цього числа виготовила референтка Н. Сенів з Едмонтону.

ЯК ПЕКТИ ШИНКУ

Температура для печення шинки — 325° Ф. Ціла шинка — від 13 до 15 хв. — 20-25 хвилин на кожний фунт. Шинка без костей — 9-15 ф. — 25-30 хвилин від фунта. Половина шинки — 5-8 ф. — 30-35 хв. від фунта. Половина шинки без костей 4-5 ф. — 35-40 хв. від ф. Пикник шолдер 5-7 ф. — 35-40 хв. від ф. Порк рол — 45-50 хв. від фунта. Шинка, яку реклямують „готова до їження" треба загріти в печі 325° Ф. 15 хвилин на кожний фунт.

Шинку печемо в печі на бляшці відкритою. Півгодини перед часом закінчення печення можна шинку прикрасити в такий спосіб: зняти шкірку, поколоти дірки в салі, помастити глянсом, нашпилькувати гвоздиками і прикрасити пластинками ананасу, частинно помаранчевими або яблочними пластинками, вишнями, малинами або маринованими огірками. Пекти удекоровану вже шинку пів години і в часі печення полити яких два рази поливкою, яку подаємо в кількох приписах.

Помаранчева поливка: Змішати ½ горнятка меду, 1 горня жовтого цукру, ½ гор. соку з помаранчі, потерту скірку з помаранчі.

Поливка з гірчицею: Змішати одно горня жовтого цукру, 1 ложечку сухої меленої гірчиці і 3 ложки муки з 3-ма ложками масла, або оцтом.

Поливка з калини (кренберіз). Змішати ¼ горнят білого сиропу і пів горнятка „кренбері сос".

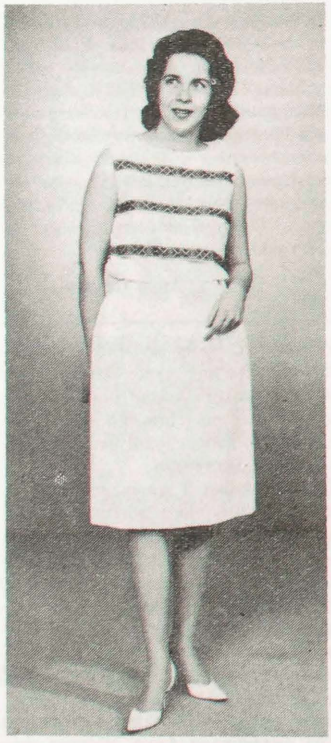

Моделює суконку Оленка Верхомин на показі мод в Едмонтоні.

Салатка з буряками

1 пачечку цитринового джело, 1 горня кипячої води, 2 ложки соку з цитрини, ¼ ложечки соли, ¾ горнятка зимної води.

Роспустити джело горнятком горячої води, додати ¾ горнят зимної води, цитриновий сік і сіль, коли починає застигати на драглі, додати 1½ горнят покраяних, або на тертці потертих варених буряків. Як хто хоче, може додати ¼ ложечки потертого хрону і цибулевої соли до смаку. Дати у вимащену маслом посудину, щоб добре застигло.

Овочевий десерт

1 малий свіжий ананас, 1 пачка 15 унцій заморожених малин або суниць, 2 великих банани, 4 горнятка морозива (айс крім), сос.

Пообирати ананас, вийняти середину і покраяти на куснички, поставити до холодільника, щоб добре захолонуло. Відтак додати, трохи розморожені малини і банани. Виложити на десертових посудин морозиво, зверху дати масу з овочів і полити сосом.

Сос — ¼ горнятка масла, 1½ горнят цукру, ½ горнятка соку з ананасу, ¼ горнятка помаранчевого соку, 2 ложечки потертої скірки з помаранча, 2 ложки руму.

Розтопити масло в пательні і дати цукор, гріти на повільнім кружку аж цукор пожовкне, зняти з кружка і додати сік з ананасу, знов дати щоб кипіло і загусло, зняти з кружка і додати сік з помаранчі і знов дозволити кипіти. Коли весь цукор розтопиться, відставити на повільний кружок, щоб було тепле. Додати потерту скірку з помаранчі, рум. Подавати на стіл як поливку до десерту.

Бабка з румом на десерт

12 маленьких бабок
1 пайнт густої сметани
½ горнятка руму.

Спекти маленькі бабки в бляшках „Мафин тинс". Припис на бабку вживати який кому до вподоби. Кожна господиня має свій випробований припис, або знайде їх у попередніх передвеликодніх числах журнала. Бабочки спекти день перед тим, коли подавати їх на стіл. Виложити їх на таріль і полити ½ горнятком руму. Поставити в холодільнику, щоб весь рум втягнули бабочки в себе.

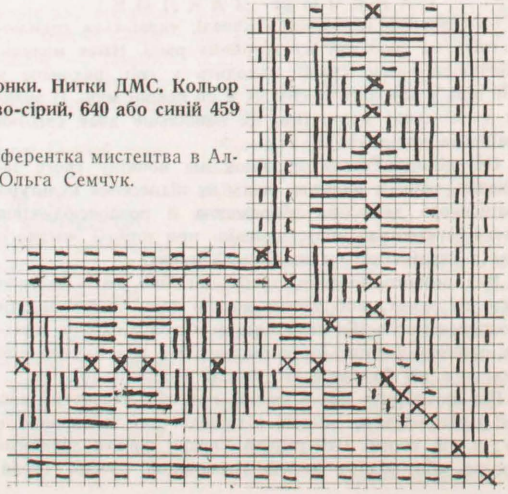

Взір до суконки. Нитки ДМС. Кольор ниток сталево-сірий, 640 або синій 459 Кларк.

Подала референтка мистецтва в Альберті, пані Ольга Семчук.

ЩЕ ПРО КАМПАНІЮ ТРИВАЛОГО ФОНДУ

Кампанія Тривалого Фонду у звязку з книжкою „Українська жінка в хореографії" добігає до кінця. Просимо заряди відділів, які ще не провели її в себе — зробити це тепер. Крім звідомлення в журналі в подробицях, ми подамо на закінчення суму кожної місцевости в цілому, не робить різниці, яким способом кампанію проведено. Цю загальну суму ми би хотіли подати вже в слідуючім числі. Чи ваш відділ вже був проголошений в кампанії тривалого фонду? Коли в проголешених звідомленнях у „Промені" ви не знайшли імя свого т-ва, постарайтесь, щоб воно було в слідуючім числі.

Сердечно дякуємо за Ваші труди і бажаємо успіху, щоб ця кампанія закінчилась блискучо.

Відділ ім. Лесі Українки — Ватсон, Саск. —	**$25.00**
Відділ ім. Донъки України — Монтреал, Квібек —	**65.00**
Відділ ім. Кн. Ольги — Порт Алберні, Б. К. —	**5.00**
Відділ ім. Лесі Українки — Едмонтон, Алта. —	**5.00**
Відділ ім. О. Кобилянської — Тіодор, Саск. —	**15.00**
Відділ ім. Святої Ольги — Толстой, Ман. —	**5.00**
Відділ ім. О. Кобилянської — Редвотер, Алта. —	**15.00**
Пан і пані Б. Пасічна — Редвотер, Алта. —	**5.00**
Др. Григорій Ничка — Ню Йорк —	**10.00**
Пані Петруня Процишин — Донвел, Саск. —	**5.00**
Пані Анна Крамар — Едмонтон —	**5.00**
Відділ ім. Лесі Українки — Форт Френсис, Онт. —	**5.00**
Пані Софія Куцяк — Форт Френсис, Онт. —	**1.00**
Пані Параска Кіт — Форт Френсис, Онт. —	**1.00**
Пані Анна Койдан — Форт Френсис, Онт. —	**1.00**
Пані Анна Буяр — Форт Френсис, Онт. —	**2.00**
Пані Тетяна Олійник — Форт Френсис, Онт. —	**2.00**
Пані Марія (Т.) Андрушко — Форт Френсис, Онт. —	**1.00**
Пані Марія (Н.) Андрушко — Форт Френсис, Онт. —	**1.00**
Пані Анна Пліхта — Форт Френсис, Онт. —	**1.00**
Пані Анна Гурська — Форт Френсис, Онт. —	**1.00**

ТУТ ТАКИ НАЛЕЖИТЬСЯ ПОДЯКА

Пише нам пані Марія Зазулик з Сарнія, Онт. таке: „Засилаю передплату на два роки 7 дол. і 3 дол. пресовий фонд. Посилаю вам 6 нових передплатників і належитість".

Хіба можна не сцінити такої праці?

А пані П. Франко з Тідору, Саск. присилає 3 нових, інші, понижче вичислені пані по одному. Всім їм щире і сердечне спасибі.

А як у Вас? Бчримо, що в кожній місцевості можна здобути по кілька нових передплатників. Просимо! Щиро дякуємо за прес. фонд, що понижче поміщений.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані Марія Зазулик — Сарнія, Онт. —	6
Пані П. Франко — Тіодор, Саск. —	3
Пані С. Овишко — Реджайна, Саск. —	1
Пані Р. Чорна — Порт Артур, Онт. —	1
Пані М. Синіцька — Вінніпег, Ман. —	1
Пані А. Шевель — Вінніпег, Ман. —	1
Пані Марія Нижник — Вінніпег, Ман. —	1
Пані П. Клюкевич — Венкувер, Б. К. —	1
Пані К. Сакалюк — Торонто, Онт. —	1
Пані Л. Мельник — Торонто, Онт. —	1
Пані А. Шемелюк — Смокі Лейк, Алта. —	1
Пані К. Зінк — Радвей, Алта. —	1
Пані Ю. Рудницька — Торгилд, Алта. —	1
Пані Л. П. Процишин — Донвел, Саск. —	1

Накрити „фойл".

Перед подаванням на стіл вибити незасолоджену сметану на густо, але не на твердо. Вибиту сметанку подати на стіл в окремій посудині поруч бабок. Смак руму, бабки і сметани знаменитий.

Смачна ярина з сосом до шинки

1 горня „мейонезу", або „салад дресінг", 2 яєць, зварених на твердо і посічених, 3 ложки соку з цитрини, 2 ложки посіченої цибулі, 1 ложечка вустер сос, 1 ложечка готової гірчиці, ¼ ложечки часникової солі, трошки пекучого сосу, 1 пачка — 10 унцій замороженої зеленої фасолі (Френч стайл), 1 пачка замороженого гороху, пачка замороженого маленького бобу.

Змішати усі складники для сосу і дати на не дуже гарячий кружок, щоб добре загрілося, (не кипіло). Зварити ярину після припису на опаковці, відцідити, змішати. Виляти гарячий сос на гарячу ярину і подавати на стіл. Цей припис на 8-10 осіб.

СВІТЛОЇ ПАМЯТІ РОДИЧІВ

На свіжу могилу дорогих — Матері Агафії і батька Василя Галасів, що упокоїлись одно по одному, прожившн поза 80 літ кожне на невянучий вінок в їх славну память зложила 10 дол. донька Анна Бабинець у Вінніпегу, в користь журнала „Промінь".

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Редакція одержує багато похвальних листів від читачок. Всіх їх годі було б помістити, однак деякі з них, особливо ті, що дають свої замітки, або висловлюють оцінку журнала.

Дорогі читачки журнала „Промінь"! Крім „Променя" я читаю інші журнали, але в цім я бачу найбільше дописів. Наш „Промінь" є трохи замалий, щоб міг поміщувати стільки дописів і передплата його є низька. Вже час, щоб річна передплата була не $3.50, а $4.00 на рік, або й більше і щоб він побільшився бодай на кілька сторінок.

К. Боярчук

Висилаю п. переказ на 5 дол. — це передплата на журнал. Разом з тим висловлюю моє велике вдоволення з такого цінного змісту журнала та складу редакційної колегії. А нашій редакторці, п. Н. Когуській хай Господь подасть сили і витривалости на довгі роки розсилати свої „промені" між українське жіноцтво.

Посилаю 9 дол. передплата моя і для пані С. Козій 2 дол. прес. фонд. Дай Боже, щоб наш „Промінь" побільшився хоч ще стільки як тепер. Бажаю успіхів і остаюсь з пошаною й любовю до Вас.

Евдокія Буряник, Джасмин, Саск.

Крім передплати, прошу прийняти 1 дол. на прес. фонд. Бажаю успіху у Вашій майбутній і добрій праці.

Передплатниця Н. Грицина,
Монтреал

Засилаю мою передплату на журнал і прошу мені вислати далі. Цей журнал я радо читаю. Щасти Вам Боже!

Анна і Дм. Орелецькі,
Гарі Гил, Алта.

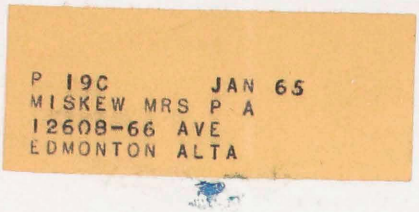

Читаю журнал „Промінь" з великою насолодою. Він багато поучаючий. Хотіла б колись познайомитись з пані Когуською та іншими працівниками журнала. Бажаю Вам всім здоровя і дякую, що Ви помістили мою знимку з мого 70-ліття минулого року. З тої нагоди посилаю 5 дол. на тривалий фонд журнала.

Марія Гумчак, Монтреал

Посилаю передплату і прес фонд. Жалаю Вам добрих успіхів в користь нашого журнала, який має велику ціну для українського жіноцтва в Канаді.

Тетяна Дикун, Ґардентон, Ман.

Висилаю передплату журнала на 1964, цей „Промінь має велике значення в моїм домі, він є поучаючий і дуже цікавий.

Хай живе много літ.

Маруся Русин, Монтреал

Щиро дякую, що висилаєте мені Ваш цінний журнал „Промінь". Посилаю передплату і прес фонд. Прошу дальше висилати. Зичлива Вам.

Параска Кузик, Іннісфрі, Алта.

Посилаю передплату за минулих два роки. Щиро дякую, що Ви такі добрі і далі посилили. Жалую, що не могла скорше вислати через слабість — тяжка операція, яку перебула. Бажаю найкращих успіхів на будуче.

К. Параска, Ґилберт Плейн, Ман.

Висилаю передплату на цей рік і прес. фонд. Бажаю всім в редакції щасливого року і багато доброго матеріялу для журнала.

Олександра Приськів, Норт Бей, Онт.

Дай Боже Вам сили, щоб Ви могли надалі так гарно прославляти християнську віру і українську правду по цілім світі. Допоможи Боже Вам усотеро мати успіхи та багато здоровя для дальшої праці.

Членка Союзу С. Гудима

В залучені посилаю передплату на журнал та прес. фонд. Пишу я за свою дружину Ф. Ємчук. Вона знаходиться у шпиталі около 7 місяців. У серпні минулого місяця вона зломала ногу, а до того хворує вже роками на цукровицю, читати не може, Очі ослаблені. Я далі передплачую „Промінь", бо журнал уміло редагований й я його з замилуванням перечитую.

Федір Ємчук, Вест. Форт Вілліям, Онт.

Від редакції: пані Ємчук, довголітній і заслуженій членці Союзу Українок Канади, піонерці громадської праці засилаємо сердечне слово привіту, розради та швидкого повороту додому з кращим здоровям.

Щиро дякую за довіря та безперервну висилку журнала, що його ми обоє з чоловіком залюбки читаємо. Посилаю передплату. З привітом.

Теодозія Стельмах, Детройт

Я дуже зраділа, побачити в „Промені" в ч. з лютого про Ольгу Басарабову. Я мала приготовити про неї реферат для нашого т-ва, а в „Промені" я прочитала багато більше, як щось знали про неї дотепер.

Анна Ґорецька, Торсбі, Алта.

Посилаю передплату і прес. фонд. „Промінь" чудовий. Щасти Вам Боже!

Меланія Мельничук, Вестлок, Алта.

Висилаю передплату і скромну ленту на прес. фонд нашого цінного журнала „Промінь". Дорога Пані Редакторко, прошу прийміть від мене і мого мужа сердечні поздоровлення. Хай Всемогучий Господь кріпить Вас добрим здоровям, щоб ту працю могли щасливо ще довгі літа продовжувати. Здоровлю Вас, Ваших співробітниць та всіх членок журнала.

Анастасія Бабяк, Вердон, Квеб.

Посилаю передплату на 2 роки і прес. фонд. Сердечно дякую Вам, що продовжували висилку журнала. Бажаю кріпкого здоровя редакторці та всім співробітникам журнала „Промінь".

Софія Дацьків, Ґримсбі, Онт.

Пересилаю мою передплату на журнал. Хвальній редакторці бажаю найкращих успіхів для дальшої так корисної праці при цінному журналі.

З. Туржанська, Принс, Алберт, Саск.

Висилаю п. переказ 5 дол. — передплата і прес. фонд. Прошу змінити мою адресу з Бімзвил на Емерсбург, Онт. Дуже гарно мати такий журнал, як „Промінь", тільки б він частіше виходив — хоч би два рази на місяць. Дав би Бог!

Анна Гриньків

Складаю щиру подяку редакції журнала „Промінь" за таку гарну працю у минулім році та бажаю успіху на біжучий рік редакторці та всім співробітникам. Висилаю передплату і прес. фонд.

Федора Коваль, Милк Ривер, Алта.

(Цей лист до Централі Союзу)

Одержала чотири числа „Променя" і дорогоцінний реферат. Висилаю передплату, а решта прес. фонд журнала, з якого багато користаю. Бажаю найкращих успіхів у Вашій відповідальній праці.

Катерина Яремчук, Детройт

Щиро бажаю видавництву „Промінь" найкращих успіхів в так корисній праці, зокрема редакторці п. Н. Когуській, що так вміло опрацьовує кожне число, а що приходить завжди на час це також має своє значення. Хай Бог кріпить Ваші сили добрим здоровям на многі літа. Висилаю дві передплаті

Марія Костів, Ґримсбі, Онт.

Залучую передплату за два роки і прошу дальше висилати мені цей дорогоцінний журнал за що наперед дякую.

Анна Василик, Едмонтон

Моя дружина є передплатницею Вашого цінного журналу. Але й я, неменше залюбки читаю його.

Він мені дуже подобається під кожним оглядом. — Вп. пані редакторці Когуській і співробітницям бажаю кріпкого здоровя і якнайкращих успіхів. Як теж прийміть велике признання а заразом щиру подяку за таку точну посилку журналу.

Григорій Стельмах, Детроіт

Посилаю передплату на два роки і прес. фонд. Бажаю журналові добрих успіхів і в будучому і щоб він надалі був дороговказом для українського жіноцтва. Щасти Боже нашому проводові працювати спільно із загалом для добра українського народу.

Оленка Мазуркевич, Едмонтон